Τὸ φύλλον δραχ. 2 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες
Καὶ τὰ ἑκατὸν δωδεκαεξήκοντα φύλλα ἐτήσιας δραχ. 3.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ἐκ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμὰς 80. Ἑξάμηνος δραχ. 45. Τρίμηνος δραχ. 25.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ὅλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΠΟΣ ΤΗΣ ΔΙΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 35ος | *Ἐν Ἀθήναις, 10 Νοεμβρίου 1928* | *Ἔτος 50ὸν.—Ἀριθ. 50*

ΣΤΗ ΣΚΙΑ ΤΟΥ ΠΥΡΓΟΥ

Μυθιστόρημα ὑπὸ Vrignault καὶ Valdor

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

—Ἄ, ἔτσι;

— Μάλιστα. Αὐτὸ νόμιζε κι' ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον, κι' ἔκλαιγε τὸ κορίτσι του, ὡς τὴ στιγμὴ ποὺ ἡ τύχη τἄφερε νὰ μὲ ἀναγνωρίσει.

— Νὰ σᾶς ἀναγνωρίσει... ἔκαμε σκεπτικὸς ὁ λόρδος Στάρλυ.

Αὐτὸ τοῦ φαινόταν περίεργο. Εἶχε διατάξει νὰ ὁδηγήσουν τὸ λόρδο στὸν Πύργο μὲ ἰσχυρὴ συνοδεία καὶ νὰ τὸν ἀπομονώσουν αὐστηρά.

— Μὰ ποῦ εἴδατε σεῖς τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον; ρώτησε.

— Στὸν Πύργο, ὅπου εἶναι φυλακισμένος, ἀποκρίθηκε ἡ Νταίζη μ' ὅλη τὴν ἀφέλεια. Ὅταν ἔγινε ἡ πυρκαγιά, μὲ πῆρε κάποιος καὶ μ' ἄφισε στὴν ὄχθη τοῦ Τάμεση. Ἕνας φύλακας τοῦ Πύργου μὲ βρῆκε καὶ μὲ περιμάζεψε. Ἐκεῖ ἔζησα δέκα χρόνια κι' ἐκεῖ γνώρισα καὶ τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον, ὅταν τὸν ἔκλεισαν μέσα.

Ὁ Στάρλυ ἄκουγε μὲ φανερὴ ταραχή. Γιὰ δεύτερη φορά, μιὰ παράξενη τύχη τοῦ χαλοῦσε τὰ σχέδιά του καὶ προστάτευε αὐτὸ τὸ κορίτσι. Αὐτὸς ἔστειλε τὸν ξάδελφό του στὸν Πύργο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι ξεφορτωνόταν γιὰ πάντα τὸ μόνο ἄνθρωπο, ποὺ μποροῦσε νὰ τοῦ ζητήσει λόγο γιὰ τὶς πράξεις του. Κι' ἐκεῖ μέσα ἀκριβῶς ἐκεῖνος ἔβρισκε τὴν κόρη του, ποὺ τὴ νόμιζε χαμένη!

Ὡστόσο συγκράτησε τὸν ἑαυτό του καὶ φάνηκε ψύχραιμος.

— Μιὰ χαρά, βλέπω, τοὺς φρουροῦν τοὺς καταδίκους! εἶπε ἀπότομα. Βλέπονται μὲ τοὺς ἀνθρώπους τους σὰ στὸ σπίτι τους! Ὡραῖα! Θὰ στείλω τὰ συγχαρητήριά μου στὸ φρούραρχο τοῦ Πύργου.

—Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον ἦταν πολὺ ἄρρωστος τὶς πρῶτες μέρες καὶ τὸν φρόντιζε ἡ θετὴ μητέρα μου κι' ἐγώ. Τότε τοῦκανε ἐντύπωση τὸ πρόσωπό μου, γιατὶ τοῦ θύμιζε τὴ γυναῖκα του καὶ τὴν κόρη του... Μοῦ χάρισε αὐτὸ τὸ μενταλλιόνι, καὶ τότε ξαφνικὰ τὰ θυμήθηκα ὅλα.

Κι' ἔβγαλε τὸ μενταλλιόνι ἀπὸ τὸ λαιμό της, τ' ἄνοιξε κι' ἔδειξε στὸ λόρδο Στάρλυ τὰ πορτραῖτα τῆς Διάνας καὶ τοῦ λόρδου Ἔρλιγκτον.

Ἂν ἡ Νταίζη ἦταν λιγώτερο ἄπειρη καὶ λιγώτερο ταραγμένη, θἄβλεπε τὴ βαθειὰ συγκίνηση ποὺ φάνηκε στὸ πρόσωπο τοῦ λόρδου Στάρλυ καθὼς ἀντίκρυσε τὶς εἰκόνες τῶν θυμάτων του.

Μὰ βρῆκε πάλι τὴν ψυχραιμία του καὶ δὲ φάνηκε νικημένος.

—Ὡραία εἶναι ἡ ἱστορία σας καὶ τὴ διηγεῖστε μιὰ χαρά, μίς! εἶπε ψυχρά. Αὐτὸ ὅμως δὲν εἶναι ἀρκετὴ ἀπόδειξη. Γιὰ τὴ Νταίζη ἔγιναν μεγάλες καὶ προσεχτικὲς ἔρευνες κι' ὅλα μαρτυροῦν ὅτι ἐχάθηκε.

—Ὥστε τί φαντάζεστε, μυλόρδε; ρώτησε ἡ καϊμένη ἡ Νταίζη, ποὺ δὲν τῆς εἶχε περάσει ποτὲ ἀπὸ τὸ νοῦ, ὅτι ἦταν δυνατὸ νὰ μὴν πιστέψουν τὰ λόγια της.

— Φαντάζομαι ὅτι θέλετε νὰ ἐκμεταλλευθῆτε μιὰ τυχαία ὁμοιότητά σας καὶ παίζετε τὸ ρόλο τοῦ παιδιοῦ, ποὺ τὸ ξαναβρῆκαν. Ἴσως σᾶς βάζουν ἄλλοι νὰ τὸ κάνετε αὐτό. Δὲ γνωρίζω τοὺς σκοπούς των, ἀλλὰ πάντως δὲν πιστεύω σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία.

— Μὰ ἀφοῦ μ' ἐγνώρισε ὁ ἴδιος ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον! Δὲ σᾶς ἀρκεῖ ἡ μαρτυρία του;

— Κι' αὐτὸς ἀκόμη μπορεῖ νὰ γελάστηκε, γιατὶ ἦταν μακρυὰ ὅταν ἔγινε τὸ δράμα τοῦ Χουάϊτ-Γκέϊτ καὶ δὲν ξέρει τὶς λεπτομέρειες. Ἐγὼ ὅμως, ποὺ διεύθυνα ὁ ἴδιος τὶς ἔρευνες, δὲ μπορῶ νὰ γελαστῶ.

Ἡ Νταίζη δὲν ἤξερε πιὰ τί νὰ πεῖ.

— Μυλόρδε! Σᾶς ὁρκίζομαι ὅτι ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀληθινή. Ρωτῆστε τοὺς ἀνθρώπους ποὺ μὲ βρῆκαν, ρωτῆστε τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον καὶ θὰ ἰδεῖτε!

Ὁ λόρδος Στάρλυ σηκώθηκε, γιὰ νὰ δείξει ὅτι ἡ ἀκρόαση εἶχε τελειώσει.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος νὰ ρωτήσω τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον! Εἶναι καταδικασμένος, γιατὶ βοήθησε τὸν Ἔκπτωτο νὰ φύγει κι' ἡ ποινή του θὰ ἐκτελεσθεῖ σὲ τρεῖς μέρες. Ἂν εἶστε ἀληθινὰ κόρη του, κάνετε τὴν προσευχή σας γι' αὐτόν, γιατὶ ἀπὸ τὴ γῆ δὲν ἔχει νὰ περιμένει καμμιὰ βοήθεια.

Τὰ λόγια αὐτὰ μπῆκαν σὰ μαχαίρια στὴν καρδιὰ τοῦ κοριτσιοῦ. Ἔπιασε τὸ μέτωπό της, τῆς φαινόταν ὅτι ἔχανε τὸ νοῦ της.

Ἔβλεπε τώρα ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἤθελε τὸ θάνατο τοῦ πατέρα της, ὅτι τὰ ἤξερε ὅλα κι' ὅτι τὰ λόγια της δὲν τὸν εἶχαν συγκινήσει.

Ἔπεσε στὰ γόνατα κι' ἕνας λυγμὸς ἀνέβηκε στὸ στόμα της.

— Μυλόρδε! φώναξε, λυπηθῆτε! Σῶστε τον! Μόνο τὴ ζωή του σᾶς ζητῶ!

«Γονάτισε πλάϊ στὸ κορίτσι...» (Σελ. 406, στ. α'.)

Διώξτε μας στὸ ἐξωτερικό, ἐξορίστε μας. Δὲ θὰ φαγοῦμε πουθενά, δὲ θὰ ζητήσουμε τίποτα, κανεὶς δὲ θὰ ξέρει ἂν ζοῦμε ἢ ἂν πεθάναμε! Ἀρκεῖ μόνο νὰ μὴ τὸν σκοτώσουν!

Ὁ Στάρλυ εἶχε νευριάσει πιά.

—Τελειώνετε λοιπόν, μίς! Ἀρκετὰ ἀπασχολήθηκα μαζί σας. Ὁ καιρός μοῦ εἶναι μετρημένος!

Ἡ Νταίζη κατάλαβε ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει κι' ὅτι αὐτὴ ἦταν ἡ τελευταία του λέξη... Τῆς φάνηκε ξαφνικὰ ὅτι ἡ καρδιά της σταματοῦσε κι' ὅτι ἡ ζωὴ ἔφευγε ἀπὸ τὸ σῶμα της... Πῆγε νὰ σηκωθεῖ γιὰ νὰ φύγει... ἀλλὰ ἕνας θαμπὸς πέπλος ἁπλώθηκε στὰ μάτια της καὶ ξανάπεσε χάμω ἀναίσθητη.

Τότε, ἔγινε ἐκεῖνο ποὺ κανεὶς δὲν μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστεῖ. Μιὰ φωνὴ τρόμου καὶ οἴκτου βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ λόρδου Στάρλυ:

— Νταίζη!

Καὶ γονάτισε πλάϊ στὸ κορίτσι, ἀνασήκωσε τὸ κεφάλι του, καὶ καθὼς τὄβλεπε ἔτσι ἀκίνητο καὶ χλωμό, φοβήθηκε γιὰ μιὰ στιγμὴ ὅτι τὄχε σκοτώσει.

Τὴ σήκωσε στὰ χέρια του, τὴν ἔβαλε σὲ μιὰ πολυθρόνα καὶ χτύπησε μὲ ὁρμὴ τὸ κουδούνι.

Οἱ ὑπηρέτες ἔτρεξαν.

— Πῆτε στὴ λαίδη νἄρθει ἀμέσως! εἶπε. Φωνάξτε ἕνα γιατρό. Τὸ παιδὶ αὐτὸ πεθαίνει!

Σὲ μιὰ στιγμή, ὅλο τὸ σπίτι ἀναστατώθηκε. Ὅλοι ἔμαθαν ἀμέσως ὅτι ἡ ἄρρωστη ἦταν μιὰ μικρὴ λαίδη, συγγένισσα τοῦ λόρδου κι' ὅτι ἡ κατάστασή της ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη.

Ἡ λαίδη ἔτρεξε καὶ προσπάθησε νὰ συνεφέρει τὸ κορίτσι. Μὰ ἡ Νταίζη ἔμενε πάντα ἀναίσθητη κι' ἀσάλευτη. Οἱ συγκινήσεις τῶν τελευταίων ἡμερῶν τῆς εἶχαν κλονίσει τὴν ὑγεία της καὶ τὸ τελευταῖο αὐτὸ χτύπημα τὴν ἀποτελείωσε.

Ἡ λαίδη τότε εἶπε καὶ τὴν μετέφεραν στὰ δικά της διαμερίσματα. Ὁ λόρδος ἀκολουθοῦσε ἀμίλητος, σὰ νὰ μὴ μποροῦσε νὰ μείνει μακρυὰ ἀπ' αὐτὸ τὸ θέαμα. Ἀπάντησε σύντομα στὶς ἐρωτήσεις τοῦ γιατροῦ κι' ἔπεσε πάλι στὴ σιωπή του.

Κάθησε πλάϊ στὸ κρεββάτι, κρατώντας τὸ κεφάλι μὲ τὰ χέρια του καὶ προσδοκώντας νὰ ἰδεῖ μιὰ πνοὴ ζωῆς στὸ ἀσάλευτο πρόσωπο τῆς ἄρρωστης.

Ἡ λαίδη σεβόταν τὴ σιωπή του. Καταλάβαινε ὅτι κάποιος κλονισμὸς εἶχε γίνει στὴν ἔνοχη ψυχή του κι' ὅτι πλησίαζε ἡ ὥρα, ποὺ θὰ ἄκουγε τὴ φωνὴ τοῦ Κυρίου.

Τί γινόταν ἄραγε μέσα στὴν καρδιὰ τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ, τὴν ὥρα ποὺ κοίταζε ἔτσι τὸ ἀθῶο του θῦμα;

Τρεῖς φορὲς ἡ τύχη τοῦ εἶχε δώσει τὸ μέσο νὰ ἐξαγοράσει τὸ κρίμα του, καὶ τὶς τρεῖς ἐκεῖνος εἶχε δείξει τὴν ἴδια ἐπίμονη σκληρότητα.

Εἶχε διώξει τὸ παιδὶ ἀπὸ τὸ ἴδιο του τὸ σπίτι καὶ τὄχε κυνηγήσει μ' ἕναν ἀθλιο ληστή. Αὐτὸ ὅμως εἶχε ἔρθει καὶ πάλι νὰ πέσει στὰ γόνατά του, καὶ τότε ἐκεῖνος τοῦδωσε τὸ τελευταῖο χτύπημα!

Φρίκη τὸν κυρίευε σ' αὐτὴ τὴ σκέψη! Τὄννοιωθε ὅτι ἡ Νταίζη πέθαινε ἐξ αἰτίας του κι' ὅτι αὐτὸς δὲν ἔμελλε πιὰ νὰ ἔχει ἀνάπαυση οὔτε σ' αὐτὸν οὔτε στὸν ἄλλο κόσμο.

Πέρασ' ἔτσι μιὰ ὥρα, ποὺ τοῦ φάνηκε σωστὸς αἰώνας. Ὁ γιατρὸς εἶχε στάξει ἕνα καρδιοτονωτικὸ ἀνάμεσα στὰ χείλη τοῦ κοριτσιοῦ καὶ περίμενε τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἐπιτέλους! Μιὰ ἐλαφρὴ ἀνατριχίλα φάνηκε στὸ πρόσωπο τῆς Νταίζης, τὸ σῶμα της κινήθηκε, τὰ βλέφαρά της σηκώθηκαν. Ἄνοιξε τότε τὰ μάτια της κι' ἔρριξε τριγύρω της μιὰ τρομαγμένη κι' ἀβέβαιη ματιά. Σιγὰ-σιγὰ ὅμως, τὰ ἄψυχα μάτια της πῆραν ζωή, σὰ νὰ σκόρπιζε ἕνας θαμπὸς πέπλος ἀπὸ τὴ σκέψη της, καὶ τότε γνώρισε τὰ πρόσωπα, ποὺ εἶχαν σκύψει ἀπάνω της, χωρὶς ὅμως νὰ νιώθει ἀκόμη τί ἔκαναν ἐκεῖ: Ἡ μυλαίδη... ἡ Λουΐζα... ἡ κυρία Βερδιέ... κι' ὕστερα ὁ λόρδος Στάρλυ. Ἡ μορφή του τῆς ξύπνησε ἀμέσως τὴ φρικτὴ ἀνάμνηση...

Ἔκλεισε πάλι τρομαγμένη τὰ μάτια της γιὰ νὰ διώξει τὴν τρομερὴ ὀπτασία, καὶ δυὸ δάκρυα κύλισαν σιγαλὰ στὰ ὠχρὰ μάγουλά της.

Ὁ βουβὸς αὐτὸς πόνος ράγισε τὴν καρδιὰ τοῦ λόρδου. Ἔσκυψε πάνω στὸ κορίτσι καὶ τοῦπιασε τὸ χέρι.

— Νταίζη! εἶπε σιγὰ-σιγά. Μὴν κλαῖς πιά. Ὁ πατέρας σου θὰ σωθεῖ, τὸρκίζομαι!

Ἡ Νταίζη ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια, κοίταξε σὰ νὰ μὴν πίστευε τὰ λόγια ποὺ ἄκουγε, ἀλλὰ μέσα στὰ μάτια τοῦ λόρδου διάβασε τὴν ἀλήθεια. Ἕνα χαμόγελο μισάνοιξε τὰ χείλη της καὶ τὰ μάγουλά της πῆραν ἕνα ἐλαφρὸ κόκκινο χρῶμα

— Θὰ σωθεῖ; ψιθύρισε μὲ ἀγωνία.

— Θὰ σωθεῖ, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι! εἶπε ὁ λόρδος Στάρλυ. Θὰ φροντίσω ἀμέσως τώρα.

— Ὤ, μυλόρδε. θὰ εἶστε τόσο καλός! εἶπε ἡ Νταίζη μὲ φωνὴ γεμάτη ἴκεσία.

Τότε τὸ σκοτεινὸ πρόσωπο τοῦ λόρδου Στάρλυ ἔλαμψε. Κανεὶς ὡς τώρα δὲν τοῦ εἶχε πεῖ ὅτι μποροῦσε νὰ εἶναι καλός, αὐτὸς ποὺ σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἄλλο δὲν ἔκανε ἀπὸ τὸ νὰ σκορπίζει παντοῦ τὸν τρόμο.

— Θὰ προσπαθήσω νὰ εἶμαι καλός, εἶπε μ' ἕνα θλιβερὸ χαμόγελο, καὶ τότε ἴσως νὰ μὲ συγχωρήσῃς, Νταίζη.

Καὶ βγῆκε ἀμέσως μαζὶ μὲ τὸ γιατρό, ποὺ τὸν βεβαίωσε ὅτι τὸ παιδὶ δὲν ἔτρεχε κανένα κίνδυνο, ἤθελε ὅμως μεγάλη προσοχή.

Ἡ Νταίζη ἔμεινε μόνη μὲ τὶς φίλες της. Δὲν αἰσθανόταν τώρα πιὰ ἀδιαθεσία, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ εἶχε ζωογονηθεῖ μὲ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Ἡ λαίδη ὅμως δὲν τὴν ἄφηνε οὔτε νὰ σηκωθεῖ, οὔτε νὰ μιλεῖ πολύ, γιατί ἡ καρδιά της ἦταν ἀδύνατη καὶ ταραγμένη.

Ἡ Νταίζη ὑποτάχθηκε, παρακάλεσε μόνο νὰ στείλουν νὰ φωνάξουν τὴν μίστρες Γουΐλ, ποὺ θὰ ἀνησυχοῦσε ἡ καϊμένη νὰ περιμένει τόσες ὧρες. Τὴ βρῆκαν εὔκολα, γιατί τριγύριζε μὲ ἀγωνία ὅλο καὶ πιὸ κοντὰ στὸ μέγαρο.

Ἡ κυρία Βερδιὲ διηγήθηκε στὴ Τζένγη ὅσα εἶχαν γίνει κι' ἡ καλὴ γυναίκα ἔχυσε δάκρυα χαρᾶς, ὅταν ἔμαθε τὴν ἀνέλπιστη αὐτὴ λύση. Ὕστερα τὴν ὁδήγησαν κοντὰ στὴ Νταίζη κι' ἡ παρουσία της καθησύχασε τὴ μικρή, ποὺ ἀποκοιμήθηκε σὲ λίγο βαστώντας τὸ χέρι τῆς θετῆς μητέρας της.

Τὴν ἴδια ὥρα, ὁ λόρδος Στάρλυ πήγαινε στὸ Χουάϊτ-Χώλ, γιὰ νὰ μιλήσει στὸν Κρόμβελ. Ὅταν ἔδινε στὴ Νταίζη τὴν ὑπόσχεση ὅτι ὁ πατέρας της θὰ γλύτωνε, ἤξερε ὅτι ἦταν στὸ χέρι του νὰ κρατήσει τὴν ὑπόσχεσή του, γιατὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν εἶχε καταδιώξει κι' εἶχε ὑποστηρίξει τὴν καταδίκη του, ὥστε δὲν εἶχε φόβο νὰ παρεξηγηθεῖ τώρα ἡ εὐνοϊκὴ ἐπέμβασή του.

Ἄλλωστε αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶχε ἐπιτύχει χάρη γιὰ πολλοὺς ἄλλους βασιλικούς, περισσότερο ἔνοχους κι' ἐπικίνδυνους ἀπὸ τὸ λόρδο Ἔρλιγκτον.

Ἡ Νταίζη, μὲ τὴν ἁπλὴ παιδική της εἰλικρίνεια, εἶχε βρεῖ τὸ ἐπιχείρημα ποὺ θὰ ἐπειθε τὸ στρατηγό: Ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον δὲν ἦταν συνομώτης, ἀλλὰ στρατιώτης ποὺ κράτησε τὸν ὅρκο του. Ἡ καταδίκη του δὲν εἶχε ἄλλο σκοπό, παρὰ νὰ παραδειγματίσει τοὺς ἄλλους. Κι' ἂν τοῦ χάριζαν τὴ ζωή, θὰ κοίταζε νὰ ζήσει κάπου ἥσυχος μὲ τὴν κόρη του, καὶ τὸ καθεστὼς δὲν εἶχε νὰ φοβηθεῖ τίποτα ἀπ' αὐτόν.

Ὁ Κρόμβελ δὲ δυσκολεύτηκε νὰ πεισθεῖ. Συνήθιζε νὰ μὴ διστάζει μπροστὰ στὶς σκληρότερες πράξεις, ὅταν τὶς θεωροῦσε χρήσιμες γιὰ τοὺς σκοπούς του. Ἦταν ὅμως ἀρκετὰ μυαλωμένος, ὥστε ν' ἀποφύγει ἕνα ἔγκλημα, ποὺ δὲν εἶχε νὰ τὸν ὠφελήσει σὲ τίποτα. Γι' αὐτὸ ὑπόγραψε χωρὶς δισταγμό, τὴ χάρη, ποὺ τοῦ ζήτησαν.

Ὅταν ξύπνησε ἡ Νταίζη, ὁ λόρδος Στάρλυ εἶχε γυρίσει, κι' ἀπὸ τὴν πρώτη ματιὰ ποὺ τοῦρριξε, ἡ φίλη μας κατάλαβε ὅτι τὸ διάβημά του εἶχε πετύχει. Ἐκεῖνος τῆς ἔδωσε τότε τὸ χαρτὶ μὲ τὴν ὑπογραφὴ καὶ τὴ σφραγίδα: αὐτὸ

ἦταν τὸ μαγικὸ χαρτί, ποὺ μπροστά του θ' ἄνοιγαν διάπλατα ὅλες οἱ πόρτες.

Τώρα πιὰ ἄποτα δὲν τὴν κρατοῦσε τὴ Νταίζη. Πήδησε ἀπάνω, μιλώντας καὶ κλαίγοντας μαζί. Εἶχε ξεχάσει μονομιᾶς καὶ τὰ βάσανα καὶ τοὺς τρόμους της, κι' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ λόρδος στὰ μάτια της ἦταν ὁ θεὸς κι' ὁ σωτήρας. Τῆς ἤρθε νὰ τὸν ἀγκαλιάσει γιὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσει, ἀλλὰ τὴ σταμάτησε τὸ ὕφος τοῦ λόρδου, ποὺ ἦταν πάντα σοβαρό, καὶ τοῦ εἶπε μοναχά:

— Εὐχαριστῶ, μυλόρδε!

Ὁ λόρδος Στάρλυ τὴν κοίταξε ὥρα πολλή. Αὐτὸ τὸ ξέσπασμα τῆς εὐτυχίας τὸν ἔκανε νὰ καταλάβει πόση σκληρότητα εἶχε δείξει ὡς τώρα.

— Μὴ μ' εὐχαριστεῖς, Νταίζη, εἶπε, μὲ ἀλλαγμένη φωνή. Πρέπει νὰ ξέρεις, ὅτι ἐγὼ ἔδωσα διαταγὴ νὰ συλλάβουν τὸν πατέρα σου καὶ μ' αὐτὸ ποὺ ἔκαμα τώρα, προσπαθῶ νὰ διορθώσω τὸ κακό, ποὺ ἐγὼ ὁ ἴδιος σᾶς εἶχα προξενήσει. Πὲς στὸν πατέρα σου νὰ μὲ συγχωρήσει, ἂν θέλει.

Καὶ βγῆκε ἔξω, ἀφίνοντας τὴν κόρη συλλογισμένη. Αὐτὸς μόνον ἤξερε πόσα κρίματα βάραιναν στὴν πλάστιγγα, ὅπου εἶχε ρίξει τόσο ἀργὰ τὴν καλὴ αὐτὴ πράξη.

Τὴν ὥρα ποὺ φοβήθηκε, ὅτι θὰ πέθαινε ἡ Νταίζη, πέρασε ξαφνικὰ μπροστὰ στὰ μάτια του ὁλόκληρη ἡ ζωή του, γεμάτη σκοτάδι καὶ κακία, ἀκριβῶς καθὼς μιὰ ξαφνικὴ ἀστραπὴ φωτίζει τὸν κάμπο, ποὺ τὸν ρημάζει ἡ καταιγίδα. Τότε κατάλαβε, ὅτι ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τακτοποιηθεῖ μὲ τὴ συνείδησή του.

Ὡστόσο ἡ χαρὰ τῆς Νταίζης πήγαζε ἀπὸ πολὺ βαθειὰ πηγή· γι' αὐτὸ κι' ἔμεινε ξάστερη κι' ἀθόλωτη. Τώρα πιὰ δὲ θεωροῦσε γιὰ ἐχθρό της τὸ λόρδο Στάρλυ, ἀλλὰ πάντα τῆς προξενοῦσε κάποιο φόβο, ἀκόμα κι' ὅταν ἤθελε νὰ φανεῖ καλός.

Ὅταν ἔμεινε μόνη της, ἡ Νταίζη σκέφθηκε ἀμέσως τὸν πατέρα της, ποὺ περίμενε τὴ σωτηρία του ἀπὸ τὸ χαρτὶ ποὺ κρατοῦσε τώρα στὰ χέρια της.

Φίλησε τρυφερὰ τὶς φίλες της, τὶς εὐχαρίστησε ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ τὴν καλοσύνη τους κι' ἔφυγε μαζὶ μὲ τὴ Τζένγη. Ἦταν ἐλαφρὰ σὰν τὸ πουλὶ κι' εἶχε λησμονήσει πιὰ ὅλες της τὶς ἀγωνίες.

Ὅταν ἔφτασαν στὸν Πύργο, ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ εἶχε περάσει πιὰ κι' ὁ λόρδος Ἔρλιγκτον εἶχε πικραθεῖ, ὅταν εἶδε ὅτι τὸ φαγητό του δὲν τοῦ τὄφερε ἡ κόρη του, καθὼς συνήθιζε ἀπὸ κάμποσες μέρες.

Ὁ Θωμᾶς Γουΐλ δὲ στήριζε καὶ πολλὲς ἐλπίδες στὸ διάβημα τῆς Νταίζης, γι' αὐτὸ δὲν εἶχε κάμει λόγο στὸν κατάδικο. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος τὸν ρώτησε γιὰ τὴν ἀπουσία τῆς κόρης του, ὁ δεσμοφύλακας δὲν ἤξερε τί ν' ἀπαντήσει, καὶ στὰ τελευταῖα ἔκαμε τὸ λόρδο νὰ ὑποθέσει ὅτι ἡ Νταίζη ἦταν ἄρρωστη καὶ τοῦ τὄκρυβαν, ἢ ὅτι εἶχαν ἔρθει στὸν Πύργο διαταγὲς νὰ μείνει σ' αὐστηρὴ ἀπομόνωση.

Μὲ τέτοιες σκέψεις δὲν ἦταν βέβαια δυνατὸ νὰ φάει. Ἄφησε λοιπὸν ἀνέγγιχτο τὸ φαγητὸ του καὶ κάθησε νὰ γράψει στὴν κόρη του ὅλα ὅσα ἔπρεπε νὰ τῆς εἰπεῖ, πρὶν σημάνει ἡ τελευταία του ὥρα. Τότε ὅμως ἕνα γρήγορο κι' ἐλαφρὸ βῆμα τὸν ἔκαμε νὰ τιναχτεῖ ἀπάνω. Τὸ γνώριζε πολὺ καλὰ αὐτὸ τὸ βῆμα! Τὸ χοντρὸ κλειδὶ ἔτριξε βιαστικὰ στὴ βαρειὰ πόρτα κι' ἡ Νταίζη ὥρμησε μέσα σὰν τρελλή, ἀνεμίζοντας στὸ χέρι της ἕνα χαρτί.

— Πατέρα, σοῦδωσαν χάρη! Σοῦδωσαν χάρη! φώναξε πέφτοντας στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ λόρδος διάβασε ἄπληστα τὸ χαρτί. Ἦταν τόσο ἀπροσδόκητο, ὥστε δὲ μποροῦσε νὰ τὸ πιστέψει. Ἀλλὰ ὅλα ἦταν ταχτικά: Ὁ κυβερνήτης τοῦ Πύργου διαταζόταν νὰ ἀπολύσει ἀμέσως τὸν κατάδικο λόρδο Ἔρλιγκτον, κι' ἀπὸ κάτω ἦταν ἡ ὑπογραφὴ τοῦ Κρόμβελ μὲ τὴ σφραγίδα του. Μὰ κι' ὅλα αὐτὰ νὰ μὴν ἦταν, ἡ χαρὰ τῆς Νταίζης ἔδειχνε ὅτι ἡ χάρη αὐτὴ δὲν ἦταν ὄνειρο.

Ἄ, πόσο γλυκὰ τοὺς φάνηκαν τὰ φιλιὰ ποὺ ἄλλαξαν τώρα, ὕστερα ἀπὸ τὰ βάσανα τῶν τελευταίων ἡμερῶν! Τώρα πιὰ ἦταν ἐλεύθεροι, οἱ τοῖχοι τῆς φυλακῆς δὲν τοὺς βάραιναν τὰ στήθη!

Ἡ Νταίζη κάθισε καὶ διηγήθηκε μὲ τὸ νὶ καὶ μὲ τὸ σίγμα, ὅλα τὰ πρωϊνά. Ὁ λόρδος τ' ἄκουσε προσεχτικὰ καὶ τότε βεβαιώθηκαν ὅλες οἱ ὑποψίες του γιὰ τὰ ἐγκληματικὰ ἔργα τοῦ ἐξαδέλφου τῆς Διάνας.

Ἀλλὰ ὁ πατέρας τῆς Νταίζης εἶχε μεγάλη ψυχὴ καὶ δὲν κρατοῦσε μνησικακία. Μιὰ φορὰ ποὺ ὁ λόρδος Στάρλυ διόρθωσε τὰ ἐγκλήματά του χαρίζοντάς του τὴ ζωή, τοῦ τὰ συγχωροῦσε κι' αὐτὸς ὅλα, τὰ λησμονοῦσε ὅλα.

— Ἂς τὸν συγχωρήσει ὁ Θεός, καθὼς τὸν συγχωρῶ κι' ἐγώ. Ἂς τοῦ πληρώσει ὁ Θεὸς τὸ καλὸ ποὺ μᾶς κάνει σήμερα, εἶπε στὴν κόρη του μὲ ὅλη του τὴν καρδιά.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε μέσα κι' ὁ Θωμᾶς Γουΐλ. Εἶχε ἀφίσει τὴ Νταίζη ν' ἀναγγείλει μόνη της τὸ εὐχάριστο νέο στὸν πατέρα της. Χρειάζονταν ὅμως ἀκόμη πολλὲς διατυπώσεις γιὰ νὰ γίνει ἡ ἀπελευθέρωση τοῦ καταδίκου, κι' ὁ Θωμᾶς, σὰν καλὸς στρατιώτης, ἐννοοῦσε νὰ κάμει τὸ καθῆκον του.

(Ἀκολουθεῖ)

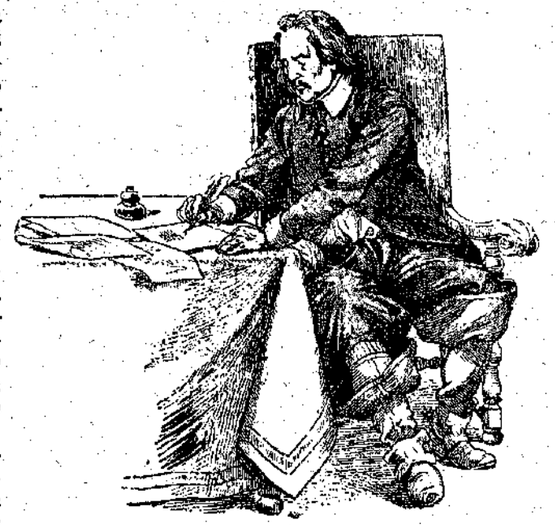

«Ὑπόγραψε χωρὶς δισταγμὸ τὴ χάρη ποὺ τοῦ ζήτησαν».
(Σελ. 406, στ. γ'.)

ΧΙΔΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΙΣΠΑΝΟΣ ΕΥΓΕΝΗΣ ΚΑΙ ΓΑΛΛΟΣ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ

Ἐκεῖνο τὸν καιρό, οἱ Ἰσπανοὶ εὐγενεῖς εἶχαν καὶ μεταχειρίζονταν πολλὰ ὀνόματα, καὶ βαπτιστικὰ καὶ οἰκογενειακά. Ἔτσι ἡ ὑπογραφὴ ἑνὸς «ἰδάλγοῦ» μποροῦσε νὰ πιάσῃ ὁλάκερη σελίδα.

Μιὰ φορά, ἕνας τέτοιος πολυώνυμος Ἰσπανός, ταξιδεύοντας μὲ τ' ἄλογό του, πέρασε τὰ σύνορα καὶ βρέθηκε στὴ Γαλλία. Ὅταν νυχτώθηκε, χτύπησε τὴν πόρτα ἑνὸς ἀγροτικοῦ ξενοδοχείου (χανιοῦ σὰ νὰ λέμε, ἢ πανδοχείου, ὅπως τὸ ἔλεγαν στὰ παλιὰ μυθιστορήματα.)

Ἄνοιξε ἀπὸ πάνω ἕνα παραθυράκι καὶ πρόβαλε στὰ σκοτεινὰ τὸ κεφάλι τοῦ ξενοδόχου.

— Ποιός εἶναι; ρώτησε.

Ὁ Ἰσπανὸς ἄρχισε μὲ στόμφο:

—Ἐγώ, Φερνάρδος, Ἐστεμπάν, Πιέρρο, ὁ Καστίλλιο, ὁ Γκαργκαντές, ὁ Λάρα, ὁ Ἀμπαρέζ, ὁ...

— Παρντόν! τὸν ἔκοψε ὁ ξενοδόχος. Δὲν ἔχω κρεββάτια γιὰ τόσους ἀνθρώπους!

Κι' ἔκλεισε μὲ βρόντο τὸ παραθυράκι.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΦΕΓΓΑΡΑΚΙ

Φεγγαράκι πλανεμένο,
μέσ' στὴ ρεμματιὰ πεσμένο,
φεγγαρόκι φοβισμένο,

Τί χλωμὴ ποῦν' ἡ θωριά του
καὶ τί κρύα ἡ μοναξιά του
στὸ μεγάλο κάμπο κάτου!

Μοναχό, ὀρφανὸ ἔχει μείνει,
τὸ φτωχό του φῶς νὰ δίνει
στὴ λευκὴ, βαθειὰ γαλήνη.

Μέσ' στὴ ρεμματιὰ πεσμένο,
ἄμαθο, ξεγελασμένο
κι' ἀπ' τοὺς ἥσκιους τρομαγμένο.

—'Ορφανό, φτωχὸ παιδάκι,
λυπημένο φεγγαράκι!

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΜΙΑ ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΕΙΝΕ αὐτὸν τὸν καιρὸ στὴ «Νέα Ἑστία»: Ὁ συνεργάτης της κ. Παῦλος Νιρβάνας, ὁ ἀκαδημαϊκός, ἀποκάλυψε ἕνα «πρώϊμο τάλαντο», μιὰ ζωγράφισσα αὐτοδίδακτη, δεκατεσσάρω μόλις χρονῶν, —τὴ Νέλλη Κυριακοῦ.

Τὄνομα δὲν σᾶς εἶναι ἄγνωστο. Ἡ Νέλλη εἶναι μεγαλύτερη ἀδελφὴ τῆς Ρένας Κυριακοῦ, ποὺ γιὰ τὸ ἐπίσης πρώϊμο μουσικό της τάλαντο ἔγινε πολλές φορὲς λόγος καὶ στὴ «Διάπλασι». Μὰ ἡ Νέλλη εἶναι γνωστή σας Διαπλασοπούλα. Θὰ θυμᾶστε μάλιστα ἕνα της γράμμα, στὸ ὁποῖο μᾶς ἔγραφε γιὰ τὸ φαινόμενα τῆς Ρένας, χωρὶς ὅμως — ἀπὸ μετριοφροσύνη βέβαια, — νὰ ναφέρη τίποτα γιὰ τὸ δικό της. Κι' ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουμε τώρα ἀπὸ τὸν κ. Νιρβάνα, τὸν πατρικό της φίλο, ποὺ εἶδε τὰ ἔργα της καὶ, κατάπληκτος, ἐνθουσιασμένος, ἔσπευσε νὰ στείλη φωτογραφίες τους στὴ «Νέα Ἑστία», μ' ἕνα ἄρθρο ὅπου τὰ ἐξηγεῖ καὶ τὰ ἐξαίρει.

Γιατί, ἀλήθεια, τὰ ἔργα τῆς νεαρῆς ζωγράφισσας, μερικὰ τοὐλάχιστο, ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐξήγηση. Ἄξαφνα, βλέπει κανεὶς ἕνα κεφάλι μὲ κλειστὰ μάτια, ἕνα χλωμό, νεκρὸ κεφάλι, καὶ μπροστά του, νὰ τὸ μισοσκεπάζη, μιὰ ἀμυδρή, ἀνάερη χορεύτρια... Εἶναι ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής, κι' ἡ Σαλώμη, ἡ Σαλώμη ἐκείνη ποὺ μὲ τὸ χορό της ἐπέτυχε τὴν ἀποκεφάλισή του. Μ' αὐτὸ τὸν παράξενο τρόπο, βλέπετε, ἡ ζωγράφισσα θέλησε νὰναπαραστήση τὴ γνωστὴ τραγικὴ ἱστορία. Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, τὸ πέτυχε. Ἡ παράστασή της δὲν τῆς διηγεῖται ἁπλῶς, ἀλλὰ τὴν ὑποβάλλει: Εἶναι μιὰ ζωγραφιὰ ὑποβλητική:

Σ' ἄλλο της πίνακα βλέπει κανεὶς μιὰ γυναῖκα σὲ στάση ἀμφίβολη, — σὰ νὰ κλονίζεται καὶ νὰ προσπαθῆ κάπου νὰ στηριχθῆ, — μέσα σὲ συγκεντρικοὺς κύκλους ζωηρῶν χρωμάτων, ποὺ λάμπουν στὸ σκοτεινὸ φόντο. Εἶναι ὁ «Ἰλιγγος». Μὲ τοὺς κύκλους αὐτοὺς ἡ ζωγράφισσα σκέφθηκε νὰ παραστήση τί γίνεται μέσα στὸ κεφάλι τῆς γυναίκας ἐκείνης, ποὺ βρίσκεται μπροστὰ σ' ἕνα βάραθρο, σὲ μιὰν ἄβυσσο... Νὰ τώρα καὶ μιὰ λευκοφόρα μὲ φτερούγες, ὁρμητική, μπροστὰ σ' ἕνα μαῦρο ὄγκο, ὅπου διακρίνονται σκιές σὰ φαντάσματα: Εἶναι ἡ πάλη τῆς Ἡμέρας μὲ τὴ Νύχτα ποὺ τὴν κατατροπώνει, ἡ νίκη τοῦ Φωτὸς ἐναντίον τοῦ Σκότους...

Ὑπάρχουν ὅμως, στὸ πλούσιο κιόλα ἔργο τῆς Νέλλης Κυριακοῦ, καὶ πίνακες ποὺ δὲν ἔχουν ἀνάγκη ἀπὸ ἐξήγηση: μιὰ χορεύτρια, ἕνα κεφάλι γυναίκας, ἄλλη προσωπογραφία κτλ. Μὰ κι' αὐτὰ ἔχουν ὅλα μιὰ ξεχωριστή, ἰδιότυπη ὀμορφιά. Κι' ὁ κ. Νιρβάνας ἀπορεῖ: Εἶναι συλλήψεις κι' ἐκτελέσεις ἑνὸς κοριτσιοῦ δεκατεσσάρων χρονῶν; Τί νὰ εἴδε, τί νὰ ἔμαθε, τί νὰ διδάχθηκε σὲ μιὰ τόσο μικρὴ ζωή; Τίποτα σπουδαῖο βέβαια. Ὅλ' αὐτὰ ἡ Νέλλη τὰ ἔχει καὶ τὰ βρίσκει μέσα στὴν ψυχή της. Εἶναι γεννημένη «ζωγράφος». Εἶν' ἕνα πρώϊμο τάλαντο, ἀπὸ κεῖνα ποὺ διατηροῦνται, ἐξελίσσονται, προοδεύουν.

Γιατί, μὲ τὸ δίκιο του, ὁ κ. Νιρβάνας δυσπιστεῖ στὰ λεγόμενα «πρώϊμα τάλαντα». Τὰ περισσότερα εἶναι, ὅπως λέει, «ὡραῖες μπλόφες», δηλαδὴ ἀπατηλά. Λίγα εἶναι «ὡραῖες ὑποσχέσεις». Καὶ σ' αὐτά, μὲ τὸ δίκιο του πάλι, κατατάσσει τὸ τάλαντο τῆς Νέλλης Κυριακοῦ, ἀφοῦ εἶδε καὶ θαύμασε τὰ ζωγραφικά της ἔργα. Τὰ θαύμασαν ἐπίσης κι' οἱ ἀναγνῶστες τῆς «Νέας Ἑστίας», ὅπου δημοσιεύθηκαν ἀπὸ τὶς φωτογραφίες τους. Λείπει βέβαια τὸ χρῶμα, ποὺ εἶναι σπουδαῖο. Φαίνεται ὅμως τὸ κυριότερο: ἡ ἰδέα καὶ τὸ σχέδιο.

Ἔ, λοιπὸν συμφωνῶ κι' ἐγώ: Κοριτσάκι ποὺ ἔχει ἀπὸ τώρα τέτοιες ἰδέες καὶ κάνει τέτοιο σχέδιο, εἶναι φαινόμενο ποὺ ὑπόσχεται πολλά. Καὶ μὲ χαρά μου μαθαίνω, πὼς ἡ Νέλλη Κυριακοῦ, ἡ αὐτοδίδακτη σχεδὸν ὡς τώρα, θἀκολουθήση τακτικὰ μαθήματα ζωγραφικῆς στὴ Βιέννη, ὅπου σπουδάζει μουσικὴ κι' ἡ ἀδελφή της Ρένα. Γιατί τὸ τάλαντο, ὅσο δυνατὸ κι' ἂν εἶναι, δὲν ἀρκεῖ. Γιὰ νὰ τὸ φτάση κανεὶς στὴν τελειότητα, ὅσην ἐπιδέχεται, πρέπει νὰ τὸ κελλιεργήση συστηματικά. Κι' ἡ ἀκαδημαϊκὴ σπουδή, — γιὰ τὸ ζωγράφο, γιὰ τὸν μουσικό, γιὰ τὸν καλλιτέχνη γενικά, — εἶναι ἡ πρώτη βάση. Καμμιὰ Σχολὴ Καλῶν Τεχνῶν δὲν δημιουργεῖ τάλαντα. Αὐτὸ εἶναι ἔργο τοῦ Θεοῦ. Ἡ Σχολὴ ὅμως τἀναπτύσσει, τὰ βάζει στὸ δρόμο τους, ἢ τὰ κάνει ἱκανὰ νἀκολουθήσουν τὸ δρόμο ποὺ θὰ διαλέξουν.

Τί εὐτυχισμένη ὡστόσο αὐτὴ ἡ οἰκογένεια τοῦ ἀρχιτέκτονα κ. Κυριακοῦ! Δυὸ κορίτσια ἔχει, καὶ τὰ δυό, φαίνεται, προωρισμένα γιὰ τὴν ἀθανασία!

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΔΙΕΤΕΙΣ ΔΙΑΚΟΠΑΙ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ Ἰουλίου Βὲρν)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Στὶς 16, ὁ ἄνεμος ἐκόπασε λίγο, ἀλλὰ ὄχι καὶ τόσο ὥστε νὰ ἐμπιστευθοῦν στὴν πνοή του τὸν ἀετό. Μόνο κατὰ τὸ μεσημέρι ἄλλαξε ἡ ἀτμοσφαιρικὴ κατάσταση κι' ἡ διεύθυνση τοῦ ἀνέμου. Κι' ὁ Μπριὰν ἀποφάσισε νὰ κάμη δοκιμὴ τὴν ἑπομένη, 17 Ὀκτωβρίου.

Τ' ἀπομεσήμερο λοιπόν, κατὰ τὴ μία, τὰ παιδιὰ ἅπλωσαν χάμω τὸν «Ἐναέριο Γίγαντα», ξεδίπλωσαν τὴν οὐρά του, κι' ὅλα ἦταν ἕτοιμα. Δὲν ἔμενε παρὰ νὰ δώση τὸ σύνθημα ὁ Μπριάν. Ἀλλὰ πρὸς μεγάλη δυσαρέσκεια τῶν παιδιῶν, ὁ Μπριὰν εἶπε πὼς ἡ ἀγύφωση ἔπρεπε πάλι ν' ἀναβληθῆ.

Καὶ τοῦτο, γιατί τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Πιστὸς ὅρμησε πρὸς τὸ δάσος μὲ παράξενα γαυγίσματα.

— Τί ἔπαθε ὁ σκύλος; εἶπε ὁ Γόρδων.

— Μὴ μυρίστηκε κανένα ζῶο κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα; εἶπε ὁ Σέρβης.

—Ὄχι!.. Τότε θὰ γαύγιζε ἀλλοιῶς. Ἐνῶ τώρα κάνει σὰ νὰ κλαίη...

— Περίεργο!.. Πᾶμε νὰ ἰδοῦμε;

—Ὄχι ἄοπλοι ὅμως!

Ὁ Σέρβης κι' ὁ Ζὰκ ἔτρεξαν στὴ σπηλιὰ καὶ πῆραν δυὸ τουφέκια.

— Ἐλάτε! εἶπε ὁ Μπριάν.

Κι' οἱ τρεῖς, συνοδευόμενοι κι' ἀπὸ τὸν Γόρδων, ἔδραμαν στὸ δάσος. Ὁ Πιστός, ποὺ εἶχε πάει πρίν, δὲν φαινόταν ἄκουγαν ὅμως τὶς φωνές του.

Ἀφοῦ ἔκαμαν ὡς πενήντα βήματα, εἶδαν τὸ σκύλο στὴ ρίζα ἑνὸς δέντρου, ὅπου μιὰ γυναίκα, ξαπλωμένη, φαινόταν σὰ νεκρή. Τὰ ροῦχα της ἦταν σὲ καλὴ κατάσταση. Θἄταν σαράντα ἢ σαραντα πέντε χρονῶν γυναίκα. Τὴν πλησίασαν. Ὁ κόπος, ἡ πεῖνα ἴσως, τὴν εἶχαν ἐξαντλήσει. Ἦταν ἀναίσθητη. Μιὰ ἐλαφρὴ ὅμως πνοὴ ἔβγαινε ἀπὸ τὸ στόμα της.

Εὔκολα μπορεῖτε νὰ φανταστῆτε τὴ συγκίνηση τῶν παιδιῶν, ὅταν εἶδαν τὸ πρῶτο ἀνθρώπινο πλάσμα, ὕστερ' ἀπὸ τόσων μηνῶν ἀπομόνωση.

— Ἀναπνέει! ἀναπνέει!.. φώναξε ὁ Γόρδων.

Ἀμέσως ὁ Ζὰκ γύρισε στὴ σπηλιὰ κι' ἔφερε λίγη γαλέτα κι' ἕνα φλασκὶ μὲ μπράντι. Ὁ Μπριάν, μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Γόρδων, ἄνοιξαν τὰ χείλη τῆς γυναίκας κι' ἔσταξαν στὸ στόμα της λίγες σταγόνες. Ἡ γυναίκα κουνήθηκε λίγο κι' ἄνοιξε τὰ μάτια της. Τὰ παι-

διὰ αἰστάνθηκαν χαρὰ μεγάλη. Ὁ Ζὰκ τῆς ἔδωσε ἕνα κομμάτι γαλέττα, ποὺ ἀμέσως τὸ ἔβαλε στὸ στόμα της μὲ βουλιμία. Ποιὸς ξέρει πόσες ὧρες εἶχε νὰ φάη!

Ἀλλὰ ποιὰ ἦταν κι' ἀπὸ ποῦ ἦρθε αὐτὴ ἡ γυναίκα; Καὶ πῶς θὰ μποροῦσαν τὰ παιδιὰ νὰ συνεννοηθοῦν μαζί της;

Ἄξαφνα τὴ βλέπουν νἀνασηκώνεται μόνη της καὶ τὴν ἀκοῦνε νὰ τοὺς λέη ἀγγλικά: —

—Εὐχαριστῶ, παιδιά μου,... εὐχαριστῶ...

Τὴν κουβάλησαν στὴ σπηλιά, τὴν περιποιήθηκαν μὲ προθυμία, καὶ μετὰ μισὴ ὥρα ἡ ἄγνωστη εἶχε συνέλθει ἐντελῶς καὶ μπόρεσε νὰ τοὺς διηγηθῆ τὴν ἱστορία της:

* * *

Καταγόταν ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ καὶ λεγόταν Αἰκατερίνη Ρόδ, ἢ ὅπως τὴν ἔλεγαν στὴν πατρίδα της, κυρὰ - Καίτη. Εἴκοσι χρόνια ἦταν οἰκονόμος στὸ σπίτι κάποιου Οὐΐλλιαμ Πέμφιλδ, ποὺ κατοικοῦσε στὴν Ἀλβάνη, πρωτεύουσα τῆς πολιτείας τῆς Νέας Ὑόρκης.

Πρὶν ἀπὸ ἕνα μῆνα, ὁ κύριος Πέμφιλδ μὲ τὴ γυναῖκα του εἶχε κατεβεῖ στὸν Ἅγιο Φραγκίσκο, τὸν κυριότερο λιμένα τῆς Καλλιφορνίας, γιὰ νὰ πάη στὴ Χιλή, νὰ συναντήση κάποιους συγγενεῖς του. Μπήκαν στὸ πλοῖο ***Σέβερν***, τοῦ πλοιάρχου Τζὼν Τάρνερ, ποὺ ἔφευγε γιὰ τὸ Βαλπαραΐζο. Εἶχαν πάρει μαζί τους καὶ τὴν κυρὰ Καίτη ποὺ τὴ θεωροῦσαν πιὰ σὰ μέλος τῆς οἰκογενείας τους.

Τὴν ἑνάτη ἡμέρα τοῦ ταξιδιοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ Σέβερν, ἀπὸ ὀχτὼ ναῦτες, ἀνθρώπους τοῦ σχοινιοῦ καὶ τοῦ παλουκιοῦ, ἐστασίασε καὶ σκότωσε τὸν πλοίαρχο καὶ τοὺς ἐπιβάτες. Δὲν ἄφησε ζωντανοὺς παρὰ δυὸ μόνο: τὸ ναύκληρο Ἔβανς, ἕνα νέο τριάντα χρονῶν, ποὺ τὸν χρειαζόταν γιὰ νὰ κυβερνᾷ τὸ πλοῖο, καὶ τὴν κυρὰ Καίτη, ποὺ τὴν εἶχαν λυπηθεῖ μερικοὶ ἀπ' τοὺς κακούργους ἐκείνους.

Τὸ φοβερὸ αὐτὸ ἔγκλημα ἔγινε τὴ νύχτα τῆς 8 πρὸς τὴν 9 Ὀκτωβρίου, ἐνῷ τὸ Σέβερν βρισκόταν ὡς διακόσια μίλλια ἀπὸ τὴ χιλιανὴ ἀκτή. Ἀλλὰ σὲ λίγες ἡμέρες, ἄγνωστο πῶς, τὸ πλοῖο ἔπιασε φωτιά. Τοῦ κάκου πολέμησαν νὰ τὴ σβύσουν. Ἀναγκάσθηκαν νὰ κατεβάσουν τὴ μεγάλη βάρκα στὴ θάλασσα, νὰ ρίξουν μέσα βιαστικὰ λίγα τρόφιμα καὶ λίγα ὅπλα, καὶ νἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸ πυρπολούμενο πλοῖο.

Σὲ λίγο, τὴ βάρκα ἐκείνη τὴ βρῆκε τρικυμία μεγάλη. Ἔσπασε τὸ κατάρτι της, τρεῖς ναῦτες σαρώθησαν ἀπὸ τὰ φοβερὰ κύματα κι' οἱ ἄλλοι, μὲ τὴ βάρκα, ρίχτηκαν στὴν ἀκτὴ τῆς νήσου Σαίρμαν.

Ἦταν πέντε ναῦτες: ὁ Οὐάλστων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν στασιαστῶν, ὁ Βράντ, ὁ Ρόκ, ὁ Φὸρφ καὶ ὁ Πίκ· ὁ ναύκληρος Ἔβανς κι' ἡ κυρὰ - Καίτη.

Ὅλοι, ἐξαντλημένοι, εἶχαν πέσει στὴν ἄμμο λιπόθυμοι. Πρώτη συνῆλθε ἡ Καίτη καὶ κάθησε, περιμένοντας νὰ φέξη γιὰ νὰ ζητήση καταφύγιο στὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ. Ἄξαφνα, κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἄκουσε βήματα στὴν ἄμμο, κοντά της, καὶ τὴν ἑπομένη συνομιλία:

—Βρὲ παιδιά, ποῦ εἶναι ὁ Ἔβανς;

—Ἐκεῖ πέρα... τὸν φυλάνε ὁ Φὸρφ

«Ὁ Οὐάλστων ὑποβάσταζε τὸν Φὸρφ...»
(Σελ. 409, στ. γ'.)

βάρκα, ρίχτηκαν στὴν ἀκτὴ τῆς νήσου Σαίρμαν.

Ἦταν πέντε ναῦτες: ὁ Οὐάλστων, ὁ ἀρχηγὸς τῶν στασιαστῶν, ὁ Βράντ, ὁ Ρόκ, ὁ Φὸρφ καὶ ὁ Πίκ· ὁ ναύκληρος Ἔβανς κι' ἡ κυρὰ - Καίτη.

Ὅλοι, ἐξαντλημένοι, εἶχαν πέσει στὴν ἄμμο λιπόθυμοι. Πρώτη συνῆλθε ἡ Καίτη καὶ κάθησε, περιμένοντας νὰ φέξη γιὰ νὰ ζητήση καταφύγιο στὰ ἐνδότερα τοῦ νησιοῦ. Ἄξαφνα, κατὰ τὶς τρεῖς τὸ πρωΐ, ἄκουσε βήματα στὴν ἄμμο, κοντά της, καὶ τὴν ἑπομένη συνομιλία:

—Βρὲ παιδιά, ποῦ εἶναι ὁ Ἔβανς;

—Ἐκεῖ πέρα... τὸν φυλάνε ὁ Φὸρφ κι' ὁ Πίκ... Αὐτὸς θὰ μᾶς χρειασθῆ.

—Ἀμ' ἡ Καίτη, τί ἀπόγινε; γλύτωσε ἄραγε;

—Θεὸς σχωρέσ' την!.. Τὴν εἶδα ποὺ τὴν πῆραν τὰ κύματα... Πάει στὸν πάτο!

—Ὥστε γλυτώσαμε ἀπὸ δαύτη... Ἤξερε ὅλη μας τὴν ἱστορία καὶ δὲν ἐσύμφερε... Καλύτερα ποὺ πνίγηκε, γιατὶ θὰ ἀναγκαζόμαστε ἴσως νὰ τὴ σκοτώσουμε κι' αὐτή.

Ἡ δυστυχισμένη ἐκείνη, ἀκούγοντας αὐτά, ἄρχισε νὰ τρέμη. Εὐτυχῶς οἱ κακοῦργοι ἀπομακρύνθηκαν χωρὶς νὰ τὴν ἰδοῦν. Πῆραν ὅσα τρόφιμα ἔμειναν στὴ βάρκα καὶ τράβηξαν πρὸς τἀνατολικά.

Ὁ Οὐάλστων ὑποβάσταζε τὸν Φὸρφ, ποὺ μόλις μποροῦσε νὰ περπατῆ, κι' ὁ Ρόκ τὸν Πίκ, ποὺ δὲν ἦταν σὲ καλύτερη κατάσταση... Τότε ἡ Καίτη σηκώθηκε καί, κατὰ τύχη, διευθύνθηκε πρὸς τὰ βορεινά.

Τώρα ἐννοεῖτε πῶς ὅταν ὁ Δόνιφαν κι' οἱ σύντροφοί τους γύρισαν νὰ θάψουν τοὺς γαυγούς, δὲν βρῆκαν κανένα.

* * *

Ἡ χαρὰ τῶν παιδιῶν γιὰ τὴν ἀνεύρεση τῆς κυρὰ - Καίτης δὲν ἐβάσταξε πολύ: Ἄμ' ἄκουσαν αὐτὴ τὴν ἱστορία, κατάλαβαν πὼς ἡ θέση τους στὴ νῆσο Σαίρμαν χειροτέρεψε πολύ. Ὡς τώρα ἦταν μονάχοι καὶ ἥσυχοι. Στὸ ἑξῆς ἔπρεπε νὰ φυλάγωνται ἀπὸ πέντε συγκάτοικους κακούργους!..

Τὸ πρῶτο ποὺ σκέφθηκε ὁ Μπριάν, ἦταν ὁ κίνδυνος τοῦ Δόνιφαν καὶ τῶν συντρόφων του, ποὺ εἶχαν μετοικήσει στὸ ἀνατολικὸ μέρος τοῦ νησιοῦ, ἐκεῖ δηλαδὴ ὅπου τριγύριζαν κι' οἱ κακοῦργοι.

—Θὰ πάω νὰ τοὺς φέρω! εἶπε.

—Ἐσύ, Μπριάν; εἶπε ὁ Γόρδων.

—Ναί ἐγώ Θὰ μπῶ στὴ βάρκα μὲ τὸ Μόκο καὶ θὰ φύγω, ἀπόψε κιόλα!

—Νὰ ἔλθω κι' ἐγὼ μαζί; ἐπρότεινε ὁ Ζάκ.

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μπριάν. γιατὶ στὸ γυρισμὸ δὲν θὰ χωροῦμε στὴ βάρκα ὅλοι.

Ἔτσι, κατὰ τὶς ὀκτώ, ὁ κέλης τοῦ ***Σλώγι*** ξεκίνησε. Μετὰ δυόμισυ ὧρες, ὁ Μπριάν, ποὺ καθόταν στὴν πρύμη, ἔδραξε τὸ μπράτσο τοῦ Μόκου καὶ τοῦ εἶπε:

—Κοίταξε κεῖ!

Ὡς ἑκατὸ βήματα ἀπὸ τὴ δεξιὰ ὄχθη τῆς λίμνης, χαινόταν στὸ σκοτάδι ἀμυδρὴ λάμψη πυρᾶς. Ποιοὶ ἦταν κατασκηνωμένοι ἐκεῖ; Ὁ Δόνιφαν μὲ τοὺς δικούς του, ἢ οἱ κακοῦργοι μὲ τὸν Οὐάλστων;.. Ἔπρεπε νὰ τὸ μάθουν πρὶν προχωρήσουν στὸ ποτάμι.

—Βγάλε με ἔξω. Μόκο! εἶπε ὁ Μπριάν.

—Νὰ μὴν ἔλθω κι' ἐγώ; ρώτησε ὁ μοῦτσος.

—Ὄχι, καλύτερα μόνος μου. Ἐσὺ θὰ μὲ περιμένης ἐδῶ.

Ἡ βάρκα πλησίασε στὴν ὄχθη κι' ὁ Μπριὰν πήδησε ἔξω. Κρατοῦσε τὸ μαχαίρι του καὶ στὴ ζώνη εἶχε τὸ περίστροφό του, γιὰ νὰ τὰ μεταχειρισθῆ στὴν ἐσχάτη ἀνάγκη. Κι' ἀμέσως χώθηκε στὰ δέντρα.

Ἄξαφνα στάθηκε.

Εἴκοσι βήματα πιὸ πέρα, στὴν ἀμυδρὴ λάμψη τῆς πυρᾶς, τοῦ φάνηκε πὼς εἶδε μιὰ σκιὰ νὰ σέρνεται ἀνάμεσα στὰ χόρτα.

(Ἀκολουθεῖ) Μεταφρ. Π. Ι. Φ. καὶ Γρ. Ξ.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1929

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Από 1ης Δεκεμβρίου ἡ Διάπλασις, εἰσερχομένη εἰς τὸ 51ον της ἔτος, γίνεται ΔΩΔΕΚΑΣΕΛΙΔΗ.— Αὐξάνει ὀλίγον τὴν συνδρομὴν τοῦ Ἐσωτερικοῦ. — Βασίζεται ὅμως προπάντων εἰς τὸ Ξεσπάθωμα.—«Ὥσπου νὰ βρῇ τὴ μητέρα της...»—«Θηριοτροφεῖον Τοτοῦ καὶ Συντροφίας».

Ἀγαπητά μου παιδιά! Ὁ δάγκειος, τὰ πένθη, δὲν εἶχαν ἀφήσει νὰ γιορτάσω τὴν Πεντηκονταετηρίδα μου, οὔτε κἄν νὰ σκεφθῶ γιὰ γιορτές. Ἀλλὰ τώρα τὴ γιορτάζω μὲ τὸν καλύτερο, μοῦ φαίνεται, τρόπο: Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ποὺ εἰσέρχομαι στὸ 51ο, κάνω τὸ φυλλάδιό μου δωδεκασέλιδο. Θυμᾶστε τὰ τελευταῖα δωδεκασέλιδα ποὺ λάβατε, τί ὡραῖα, τί πλούσια, τί περιεκτικὰ ποὺ ἦταν; Ἕνα τέτοιο δωδεκασέλιδο, κι' ἀκόμα ὡραιότερο, θὰ λαβαίνετε τακτικὰ κάθε Σάββατο.

Καὶ τί δὲν θὰ περιέχῃ αὐτὸ τὸ φυλλάδιο! Τρία μυθιστορήματα συγχρόνως, δυὸ διηγήματα κάθε φορά, Κυρὰ-Μάρθα, Φαίδωνα, Ἀνανία, ἐπιστημονικὰ περίεργα, ποιήματα, θεατρικὰ ἔργα, στήλη γιὰ τοὺς συλλέκτας γραμματοσήμων, γελοιογραφικὲς σειρές, Σελίδα Συνεργασίας (τακτικὴ καὶ πάντα γεμάτη, ὁλάκερη), Κυριακές, Διαγωνισμούς, χίλια δυό!.. Φθάνει νὰ σᾶς πῶ, ὅτι ὅλ' αὐτά, στὸ τέλος τοῦ χρόνου, θὰ ποτελοῦν ἕνα τόμο ἀπὸ 624 σελίδες. Κι' ἂν ὁ σημερινὸς τόμος, μὲ 418 μόνο σελίδες, εἶναι τόσο πλούσιος, μπορεῖ κανεὶς νὰ φαντασθῇ τί θὰ εἶναι αὐτός, ποὺ θἄχῃ 208 παραπάνω!

Συνειθίζω, αὐτὸν τὸν καιρὸ ποὺ πλησιάζει νὰ τελειώσῃ τὸ ἔτος μου, νὰ σᾶς προαναγγέλλω τὰ μυθιστορήματα τοῦ ἑπομένου. Ἀλλὰ ποιὸ νὰ σᾶς πρωτοαναγγείλω ἀπὸ τὰ νέα τοῦ 1929; Ὁ τόμος θὰ χωρῇ πολλά, καὶ τὸ ἕνα θὰ διαδέχεται τὸ ἄλλο. Οὔτ' ἐγὼ δὲν τὰ ξέρω ἀκόμη ὅλα... Καὶ περιορίζομαι νὰ σᾶς πῶ, ὅτι τὴ *Σκιὰ τοῦ Πύργου* θὰ τὴ διαδεχθῇ ἀμέσως ἓν' ἄλλο θαυμάσιο γαλλικὸ μυθιστόρημα, μεταφρασμένο ἐπίσης ἀπὸ τὸν κ. Στασινόπουλο, μὲ τὸν τίτλο ποὺ τὰ λέει ὅλα: «ΩΣΠΟΥ ΝΑ ΒΡΗ ΤΗ ΜΗΤΕΡΑ ΤΗΣ...» Ἡ Κυρὰ-Μάρθα πάλι, ποὺ ἀρκετὰ ξεκουράστηκε, θἀρχίσῃ νὰ διηγῆται στὰ μικρά της μιὰ μεγάλη ξεκαρδιστικὴ ἱστορία, σὰν τῆς *Ρήνας καὶ Μαρίνας*, σὰν τοῦ *Δρχιλήσταρχον Μπέμπη* κτλ. μὲ πολὺ νόστιμες ζωγραφιές, ποὺ ὀνομάζεται: «ΘΗΡΙΟΤΡΟΦΕΙΟΝ ΤΟΤΟΥ ΚΑΙ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑΣ». Μαντεύετε βέβαια τί συμβαίνει: Ὁ κ. Τοτὸς ἀποφασίζει νὰ γίνῃ θηριοδαμαστής. Ἐλλείψει θηρίων, παίρνει κατοικίδια κι' ἄλλα διάφορα εἰρηνικὰ ζῶα. Ἀλλ' ἀντὶ νὰ τὰ *δαμάσῃ*, κατορθώνει νὰ τὰ ἐξαγριώσῃ, καὶ μὴ ρωτᾶτε τί χαλασμὸς κόσμου γίνεται στὸ χωριό!.. Ὅσο γιὰ τὸ θαυμάσιο μυθιστόρημα «*Διετεῖς Διακοπαί*», ποὺ τώρα βρίσκεται στ' ὡραιότερό του μέρος, θὰ ἐξακολουθήσῃ ὅλη σχεδὸν τὴν Α' τριμηνία. Κι' ἔπειτα, θἀρχίσῃ ἓν' ἄλλο. Ἀλλὰ ποιὸ ἀπ' ὅλα τὰ ὡραῖα ποὺ ἔχω ὑπ' ὄψει μου; Αὐτὸ θὰ σᾶς τὸ πῶ μὲ τὴν ὥρα του. Ἀφίνω τώρα ὅτι *πολὺ πιθανὸ* νἄχω κι' ἕνα μεγάλο, πρωτότυπο παιδικὸ μυθιστόρημα τοῦ κ. Ξενοπούλου...

Αὐτὰ μόνο γιὰ τὰ Νέα τοῦ 1929 ποὺ εἶν' ἀρκετά. Κι' ἔρχομαι στά... οἰκονομικά μας. Ἐννοεῖται, ὅτι μιὰ τέτοια αὔξηση καὶ βελτίωση τοῦ φυλλαδίου θὰ μοῦ κοστίσῃ πολύ. Κι' εἶμαι ὑποχρεωμένη ν' αὐξήσω κατὰ

20 ΔΡΑΧΜΕΣ

τὴν *ἐτησία συνδρομὴ* τοῦ Ἐσωτερικοῦ. (Τοῦ Ἐξωτερικοῦ μένει ὅπως εἶναι.) Ἔτσι, ἀντὶ 80, θὰ πληρώνετε *100 δραχμὲς* γιὰ ἕνα χρόνο, *55* γιὰ μιὰ ἑξαμηνία καὶ *30* γιὰ μιὰ τριμηνία. Κι' ἡ τιμὴ τοῦ φυλλαδίου, ἀπὸ 2 δραχμές, γίνεται *2,50*.

Ἀλλὰ ἡ μικρὴ αὐτὴ αὔξηση, ἂν κι' εἶμαι βεβαία πὼς ὅλοι θὰ τὴ δεχθῆτε εὐχαρίστως, — πόσοι ἀπὸ σᾶς δὲν μοῦ ἔχουν προτείνει καὶ μεγαλύτερη γιὰ δωδεκασέλιδο, — δὲν ἀρκεῖ νἀναλύψῃ τὴ δαπάνη τῆς καινοτομίας. Μπορεῖτε νὰ λογαριάσετε καὶ μόνοι σας: Τὰ ἔξοδα, μὲ τὴν προσθήκη 4 σελίδων καθ' ἑβδομάδα ἢ μισοῦ φυλλαδίου, αὐξάνουν κατὰ 50 τοῖς ἑκατό, (τὸ ἕνα γίνεται ἑνάμισυ.) Ἡ συνδρομὴ ὅμως αὐξάνει μόνο κατὰ 25 τοῖς ἑκατό, (τὸ ἕνα γίνεται ἕνα καὶ τέταρτο.) Μεγάλη λοιπὸν διαφορά! Καὶ γιὰ νὰ τὴ βγάλω πέρα, δὲν ἀρκεῖ ν' ἀνανεώσετε τώρα τὴ συνδρομή σας. Πρέπει νὰ προσαφθῆσετε καὶ νά.., διπλασιασθῆτε. Καθένας δηλαδὴ νὰ μοῦ ἐγγράψῃ *ἀπὸ ἕνα τουλάχιστο νέο συνδρομητή*. Βασίζομαι, βλέπετε, καὶ στὸ **Ξεσπάθωμά** σας. Ἂν πάῃ καλὰ φέτο, τὸ δωδεκασέλιδο καθιερώνεται γιὰ πάντα. Ἂν δὲν πάῃ καλά, ἂν βγῶ μὲ ζημία, μὲ μεγάλη μου λύπη *τὸ μεθεπόμενο ἔτος θὰ ξαναγυρίσω στὸ ὀκτασέλιδο*. Θὰ τὸ καταδεχθῆτε ποτὲ αὐτό; Δὲν τὸ πιστεύω! Ἀπεναντίας ἔχω πεποίθηση ὅτι θὰ βάλετε ὅλοι τὰ δυνατά σας νὰ μὲ βγάλετε ἀσπροπρόσωπη. Ἔπειτα, νομίζω, τὸ Ξεσπάθωμα δὲν εἶναι πιὰ τόσο δύσκολο. Ἡ «Διάπλασις», ἡ πασίγνωστη, ἡ ἀναγνωρισμένη, γίνεται τώρα δωδεκασέλιδη, μεγάλη καὶ καλύτερη παρὰ ποτέ. Τὰ περιοδικάκια, τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο, παίουν. Σὲ λίγο μόνο «Διάπλασις» θὰ ὑπάρχῃ στὸν Ἑλληνισμό. Ποιὸ Ἑλληνόπουλο λοιπὸν δὲν θὰ θελήσῃ νὰ γίνῃ Διαπλασόπουλο, ἄμα μάθῃ ἀπὸ σᾶς *τί σημαίνει αὐτὸς ὁ τίτλος*; Ὥ, μὰ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι τὸ φετεινό σας Ξεσπάθωμα, ὑπὸ τόσο εὐνοϊκοὺς ὅρους, θὰ ξεπεράσῃ κατὰ πολὺ ὅλα τὰ προηγούμενα. Θὰ εἶναι *ἄλλο πρᾶγμα!* Καὶ μ' αὐτὴ τὴν πεποίθηση προκηρύττω σήμερα τὸν

29ον ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ.

δημοσιεύω ἀδῶ τοὺς ὅρους καὶ σᾶς ἀφίνω... νὰ ἐνεργήσετε τὰ δέοντα. Πρῶτα θ' ἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας. (Δὲν μποροῦν νὰ διαγωνισθοῦν στὸ Ξεσπάθωμα ὅσοι δὲν ἔχουν ἀνανεώσει τὴ συνδρομή τους.) Καὶ συγχρόνως θ' ἀρχίσετε νὰ ξεσπαθώνετε, γιὰ νὰ μὴν τελειώσετε ποτέ!..

ΟΙ ΟΡΟΙ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1928, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου 1929 καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψει *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.— Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγρόφων ἑξάμηνον 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομητὰς ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Μὲ αὐτὴν τὴν βάσιν, τὰ βραβεῖα θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:— Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς ***δεκαπέντε μόνον***, ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πόντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 520.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, ***θὰ βραβευθοῦν καὶ οἱοι αὐτοί***, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ κηρυχθῇ Κορυφαῖος, θὰ δημοσευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς ὀνομασεύσεως τῆς εἰκόνος των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν.)

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ ***80 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης *λεπτὰ 60*. (Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχ. 120 (150 ×80), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δραχ. 90 (150×60.)

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:—Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι, μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1929, θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τουλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτου θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι*** κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσει τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσότερους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ *ὅλων τούτων*, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορά, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ *60 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ *λεπτὰ 40*.

Ἔπαινος:—Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας ***30 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων***.

ΟΔΗΓΙΑΙ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίου συνδρομητῶν δύναται τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει κανεὶς συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, ***ἄνευ ἀναβολῆς***, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ *νέου* συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος***. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομήν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς ***νέου συνδρομητοῦ***, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων ἢ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα).

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Μὴ λησμονεῖτε πὼς κάθε παραγγελία σας, γιὰ νὰ ἐκτελεῖται ἀμέσως, πρέπει νὰ συνοδεύεται, καὶ μὲ μιὰ τυπωμένη ταινία, ἀπ' αὐτὲς ποὺ σᾶς στέλλομεν τὸ φύλλο κάθε ἑβδομάδα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ καθηγητὴς στοὺς μαθητάς:— Καλὴ πρόοδο, παιδιά!

Ἕνας μαθητής:— Εὐχαριστοῦμε... ἐπίσης!

Μοκονό

***

Ὁ μπαμπάς, στὸ γιό του:— Ἐξόδευα καὶ ξοδεύω τὰ μαλλιὰ τῆς κεφαλῆς μου γιὰ νὰ σὲ κάνω ἄνθρωπο!..

Ἡ μικρὴ ἀδελφή, *κρυφά*:— Ἔτσι στὸ λέει. Στὴ φωτογραφία του, ποὺ τὴν ἔκανε πρὶν γεννῇ ἐσύ, εἶναι φαλακρός.

Ὀρφανούλα

***

Ρωτοῦν τὸν Τοτὸ τί ἐντύπωση τοῦ ἔκαμαν τὰ ἐρείπια τῆς Πομπηΐας, ποὺ τὰ ἐπεσκέφθη τὸ καλοκαίρι μὲ τὸν πατέρα του:

— Ὡραῖα εἶναι, ἀπαντᾷ, ἀλλά... θὰ χρειασθοῦν τόσα ἑκατομμύρια γιὰ νὰ τὰ διορθώσουν!

Γόρδιος Δεσμὸς

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἀθῆναι, 42 ὁδὸς Ἐδριτείδου τὴν 7 Νοεμβρίου 1928.

ΦΑΝΤΑΖΟΜΑΙ τὶς χαρές σας γιὰ τὰ Νέα τοῦ 1929! Ἡ Διάπλασί σας δωδεκασέλιδη! Μὲ μιὰ μικρή, ἐλαχίστη αὔξηση τῆς συνδρομῆς,—τί εἶναι εἴκοσι δραχμὲς τὸ χρόνο παραπάνω;.. — θὰ λαβαίνετε καθ' ἑβδομάδα ἕνα τέλειο φυλλάδιο καὶ θὰ σχηματίζετε στὸ τέλος ἕνα θαυμάσιο τόμο σὰ Λεξικό, ἀπὸ ἑξακόσιες τόσες σελίδες! Τόπος; μιὰ φορά, εὐρυχωρία, ἄφραχς! Πάει ἡ «οἰκονομία» τοῦ Ἀγανίκ! Τἀποτελέσματα ἑνὸς Διαγωνισμοῦ δὲν θὰ ἐκτοπίζουν πιὰ τὴ Σελίδα Συνεργασίας... Ἤ, ἤτανε καιρὸς νὰ γίνῃ κι' αὐτό. Τὸ σκεπτόμουν πρὸ πολλοῦ, σᾶς τὸ εἶπα μιὰ μέρα καὶ σεῖς μ' ἐνθαρρύνατε νὰ τὸ κάμω. Πραγματικῶς, ὅταν διάβασα τὰ γράμματά σας, πῆρε τὴν ἀπόφασή μου. Εἶπα: «Τὰ παιδιά μου τὸ θέλουν, ἂς γίνῃ!»

Νά, παρράδειγμάτος χάρη, ἡ μοῦ ἔγραψε ἡ ***Ὑβόνη***: «... πρῶτα-πρῶτα πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, γιὰ τὴν ἐλπίδα, τὴν τόσο γλυκειά, πὼς μπορεῖ τὸ φυλλάδιό σου νὰ γίνῃ δωδεκασέλιδο. "Ἀχ, κάνε το αὐτό, Διαπλασοῦλα μου! Δὲ φαντάζεσι τί χαρὰ θὰ δώσῃ στὰ παιδιά σου!..»

Κι' ὁ ***Μοκονό***: «Στὸ χθεσινό φύλλο σου ἐδιάβασα ὅτι εἶναι δυνατό, μὲ μιὰ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς μας, νὰ βγαίνῃς καθ' ἑβδομάδα δωδεκασέλιδη. Σκέφθηκα λοιπόν, ὅτι ἀφοῦ εἶναι τοσο εὔκολο αὐτό,—γιατί ποιός θἀρνηθῇ; — νὰ κάνῃς τὴ συνδρομὴ ἀπὸ τὸ νέο ἔτος μεγαλυτέρα καὶ νὰ τυπώνῃς δώδεκα σελίδες. Εἶμαι δὲ βέβαιος ὅτι θὰ γραφτοῦν ἀκόμα περισσότεροι συνδρομηταί...»

Νὰ ἐξεκολουθήσω;.. Θὰ γέμιζα ὅλη τὴ Σελίδα τῆς Ἀλληλογραφίας, ἂν ἔβαζα ἀποσπάσματα ἀπὸ τὰ γράμματα ποὺ ἔλαβα αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα γιὰ τὴ δωδεκασέλιδη ἐκδοση. Ἀπ' αὐτὰ λοιπὸν εἶδα καὶ βεβαιώθηκα ὅτι τὴ θέλουν ὅλοι κι' ὅτι ἡ μικρὴ αὔξηση τῆς συνδρομῆς, μπροστὰ στὴ μεγάλη αὔξηση τοῦ φυλλαδίου, δὲν θὰ φανῇ βαρειὰ σὲ κανένα. Ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ νἀναλανεώσετε μόνο τὴ συνδρομή σας. Στὴ σημερινὴ προκήρυξη σᾶς τὸ ἐξηγῶ. Πρέπει καὶ νὰ ξεσπαθώσετε. Ἐπίσης, οἱ λίγοι ποὺ χρωστοῦν ἀκόμα τὴ συνδρομὴ τοῦ 1928, πρέπει τώρα νὰ τὴ στείλουν. Ὅσο γιὰ κείνους ποὺ ἔχουν πληρώσει κιόλας τὴ συνδρομὴ τοῦ 1929, —εἶναι καμμιὰ ἑκατοστή, ποὺ ἀπὸ μεγάλη προθυμία ἀνανέωσαν πρὶν προσκαλέσω πρὸς ἀνανέωση, καὶ φυσικὰ ἐπλήρωσαν μὲ τὴν πλήρη τιμὴ συνδρομῆς,—αὐτοὺς τοὺς παρακαλῶ νὰ στείλουν μὲ πρώτη εὐκαιρία τὸ συμπλήρωμα. Ἐννοεῖται μόνο οἱ Ἐσωτερικοί. Γιατί ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ποὺ μὲ τὴ διαφορά τοῦ νομίσματος εἶναι ἀρκετή, μένει ἡ ἴδια.

Μὲ τὰ Νέα τοῦ 1929 κλεῖ τὸν Διαγωνισμὸ Ξεσπαθώματος δὲν ἔμεινε τόπος γιὰ Σελίδα. Ἴσως καὶ στὸ ἑπόμενο φυλλάδιο, ὁ Διαγωνισμὸς τῶν Ἀσκήσεων θὰ τὴν ἐκτοπίσῃ. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Τὰ συνεχῆ δωδεκασέλιδα θἀποζημιώσουν. Σημειώστε ὅτι ἔχω λάβει πλῆθος κομμάτια γιὰ τὴν Α' Τριμηνία τοῦ 1929 κι' ἐξακολουθῶ νὰ λαβαίνω. Τώρα, σιγὰ-σιγά, τὰ διαβάζω. Κι' ἔχω ἀγχρίνει ἀρκετά.

Κι' ἐ' ἄλλο ἀκόμα πρέπει νὰ σᾶς πῶ: Τώρα ποὺ θἀνανεώσετε τὴ συνδρομή σας, καλὸ εἶναι νὰ στείλετε μαζί καὶ τὸ δικαίωμα τοῦ ψευδωνύμου, εἴτε γιὰ νἀναγεννήσετε αὐτὸ ποὺ ἔχετε, εἴτε γιὰ νὰ σᾶς ἐγκριθῇ ἄλλο. Γιατί ἡ ἰσχὺς ὅλων τῶν ψευδωνύμων λήγει τὴν 30 Νοεμβρίου. Καὶ μόνον ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου θὰ φυλάξω τὸ ψευδώνυμο τοῦ καθενός. Κατόπι, ἂν δὲν ἀνανεωθῇ, θὰ τὸ θεωρήσω ἀδέσποτο καὶ θὰ τὸ δώσω στὸν πρῶτο ποὺ θὰ τὸ ζητήσῃ.

Ἡ *ἀγαπητή μου παλιὰ συνδρομήτρια* ***Δομνίκα Ἀλεξ. Ρώμα*** μοῦ ἀναγγέλλει τὸν προσεχῆ της γάμο μὲ τὸν κ. Ἰωάννη Πλαγήπορο καὶ τελειώνει τὴν κάρτα της γράμματα ἔτσι: «Εἶμαι συνδρομήτριά σου ἀπὸ τὸ 1905, φαντάσου! Τώρα, γλυκειά μου Διάπλασι, πρέπει νὰ σἀποχαιρετήσω. Μὴ νομίσῃς ὅμως πὼς θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ. Ἀπὸ σένα ἔχω τὶς ὡραιότερες ἀναμνήσεις τῆς παιδικῆς μου ζωῆς, κι' ἂν μᾶξιώσῃ ποτὲ ὁ Θεὸς νὰ ἔχω παιδιά, μὲ ΣΕ θἀκαστηθοῦν κι' αὐτά». Ὤ, πόσο μὲ συγκίνησαν αὐτὰ τὰ λόγια! Καὶ πόσο θερμὰ, ἀπ' τὴν καρδιά μου, εὐχήθηκα καθ' εὐτυχία στὴ φίλη μου, τὴ μπεμπέκα ποὺ πρωτογνώρισα τὸ 1905, καὶ ποὺ μεγάλη τώρα ἑτοιμάζεται γιὰ κινούρια ζωή, ὡραία κι' αὐτὴ σὰν κι' ἐκείνη ποὺ ἀρίνει. Γιατί ὁ ἄνθρωπος κάνει τὴ ζωή του. Κι' ἡ Δομνίκα Ρώμα ἔχει ὅλα ἐκεῖνα τὰ προτερήματα τοῦ ἀνθρώπου ποὺ κάνει πάντα τὴ ζωή του ὡραία!

Ὁ ***Πάρνησσος*** μοῦ γράφει: «Μοῦ ἄρεσαν πολὺ αὐτὰ ποὺ ἔγραψε ὁ κ. Φαίδων γιὰ τὴ γάτα καὶ τὸ σκύλο. Κι' ἐγὼ ἀγαπῶ περισσότερο τὶς γάτες: γενικῶς, καὶ εἰδικότερα τὰ γατάκια, τὰ μικρά, χαριτωμένα καὶ πεϊχνιδιάρικα.» Καὶ παρακάτω μοῦ περιγράφει τὸ γατάκι του, τὸ «κουτούργτισμα» τοῦ σπιτιοῦ του, ὅπως τὸ ὀνομάζει, γιατί κι' αὐτὰ ὅλοι τὸ ἀγαποῦν, τὸ χαϊδεύουν, τὸ φροντίζουν. Κι' ὁ ***Πάρνησσος*** περισσότερο ἀπ' ὅλους.

Μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον, *Θέσπι*, διάβασα τὰ νέα σου. Κι' εἴχες τόσον καιρὸ νὰ μοῦ γράψῃς! "Ὀλ' αὐτά, τὰ κελλιτεχνικὰ σου, τὰ ποῦμε ἔτσι, βάσανα, τὰ ἐννοῶ· γιατί βρίσκεσαι σὴν ἡλικία ποὺ σχηματίζεσαι, ποὺ μορφώνεσαι, ποὺ γυρεύεις τὸ δρόμο σου... Ναί, κι' ἄλλοι πολλοὶ μοῦ ἔγραψαν πὼς τοὺς ἄρεσε πάρα πολὺ τὸ «Δαχτυλίδι» τῆς κυρᾶς Μακρῆ, ἕνα δαχτυλίδι, καθὼς τὸ λές, «μὲ καλὸ δέσιμο κι' ἐκλεκτὲς πέτρες...»

Πολὺ ἐνδιαφέρον τὸ γράμμα σου, ***Μεγαλόκρεμπη Ἰδη***. Καὶ πολὺ κολλκκευτικὰ γιὰ μένα αὐτὰ ποὺ σκέφτηκες, ὅταν γύρισες ἀπὸ τὴν ὥρκλα σου ἐξοχὴ καὶ βρῆκες τὰ φυλλάδιά μου γὰ σὲ περιμένουν... Μὰ κι' ὁ κ. Φαίδων συγκινήθηκε μὲ τὴ φράση σου, ὅτι τὸν συλλυπεῖσαι «γιὰ τὸ θάνατο τῆς ἐξαιρετικῆς γυναίκας ποὺ εἶχε τὴν εὐτυχία νὰ τὴ φωνάζῃ μητέρα». — Μόνο ἕνα πρᾶγμα μ' ἔκαμε νἀπορήσω: Τὸ γράμμα σου,— κι' μὰ ὁ, ὅπως κι' ὅλα σου,—δὲν ἔχει οὔτε ἕνα ὀρθογραφικὸ λάθος. Κι' οἱ πιὸ δύσκολες λέξεις εἶναι γραμμένες ὀρθότατα. Ποῦ θὰ πῇ ὅτι εἶναι γραμμένο ἀπὸ κορίτσι ποὺ ξέρει. Κι' ὅμως, τρεῖς φορὲς τὸ ***πόλη*** τὸ γράφεις μὲ ὦμέγα: ***πώλη***. Τί εἶναι αὐτό; "Ἀγνοια; Ποτέ. Ἀπροσεξία; Μὰ γιατί νὰ προσέχῃς τόσο σ' ὅλα τἄλλα καὶ μόνο στὸ ***πόλη*** νὰ εἶσαι πάντα ἀπροσεχτη; Κάτι ἄλλο θὰ συμβαίνῃ. Καὶ θἄμουν περίεργη νὰ τὸ μάθω.

Πολλά, πλῆθος παιδιὰ στὴν ἡλικία σου, ***Ἀττάρ***, μοῦ ἔχουν ἐξομολογηθεῖ, κατὰ καιροὺς, αὐτὴ τὴν «ἀνορεξιὰ γιὰ ὅλα». Δὲν εἶναι τίποτα. Σὲ λίγο θὰ σοῦ περάσῃ. Ἀφοῦ μάλιστα μόνο «στιγμὲς στιγμὲς» τὴν αἰσθάνεσαι πολύ. Ὤ; τόσο εἶμαι εὐτυχὴς ποὺ μόνο γιὰ μένα ἔχεις ἀκόμα ὅλη σου τὴν ὄρεξη καὶ ποὺ «μόλις περάσῃ ἡ Κυριακή, ἀρχίζεις νὰ ρωτᾷς ἂν ἤρθα»...

Εἶπα στὸν κ. Φαίδωνα, ***Ἀνανίνο Ρόδο***, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ μοῦ ἔγραψες μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ ἐκφράσῃς τὸν ἐνθουσιασμό ποὺ σοῦ ἐπροξένησε ἡ Ἐπιστολή του γιὰ τὴ νοσταλγία τοῦ σχολείου. Σ' αὐτὴ ἀγαπητή μας ***Ἐσμὲ*** ποὺ πάντρεύτηκε κι' ἔφυγε στὴν Αἴγυπτο καὶ θὰ μὲ διαβάσῃ ἀκόμα ἕνα χρόνο, ἐξηγήθηκε ὅλος μπορεῖ, ἐξηγήθηκε τὶς μητρικές μου εὐχὲς κα

λογές ὅμως θεωροῦνται ὡς μία') ***Ἀντινέαν*** (χαίρω πού τώρα εἶστε ὅλοι καλά· θἄνοιξαν πιά καὶ τά σχολεῖα· ὁ κ. Ε. σ' εὐχαριστεῖ πολύ γιά τό θερμό σου ἐνδιαφέρον') ***Νόρμαν*** (ἔστειλα 6 τετράδια· χαίρω πού θά κάμῃς συνδρομήτριες ὅλες σου τίς συμμαθήτριες· ὄχι, δέν εἶναι ἀνάγκη νά προπληρώσῃ κανείς γιά ἕνα χρόνο· καὶ γιά ἕξη μῆνες μπορεῖ, καὶ γιά τρεῖς· ἔπειτα ἀνανεώνει') ***Πεταχτούλαν*** (ἡ συνδρομή σου λήγει τήν 30 Νοεμβρίου') ***Μελαγχολικόν*** (ἔστειλα 6 τετράδια· ναί, εἶναι καὶ τό δικαίωμα τῆς συμμετοχῆς πού κάνει πολλούς νά μή λαβαίνουν μέρος· οἱ ἰδιωτικοί αὐτοί διαγωνισμοί ἔπρεπε νά εἶχαι τουλάχιστο δωρεάν, ἀφοῦ οἱ ἀγωνοθέται δέν μποροῦν καὶ νά πληρώνουν τούς συμμετέχοντας, πού θά ἦταν πιό δίκαιο παρά νά τούς ζητοῦν δικαίωμα συμμετοχῆς') ***Λατάνιαν*** (ἤμουν βέβαιη πώς δέν μ' ἐξέχασες, ἀλλά ὅτι τ' ὡραῖο καλοκαίρι ποῦ περνοῦσες στήν πατρίδα, ἦταν ἡ αἰτία αὐτῆς τῆς σιωπῆς') ***Δ. Δ.*** (εὐχαριστῶ γιά ὅλα· ἐλπίζω νά πείσῃς καὶ τήν ἄλλη νά ἐγγραφῇ') ***Ἄρην Μακρῆν*** (ἔστειλα· πολύ ὡραῖο τό γράμματάκι σου') ***Περιπλοκάδα*** (μπράβο πού «ἀκονίζεις τό σπαθί σου» καὶ σήμερα βλέπεις πόσο χρειάζεται τό ξεσπάθωμα· στό ἐρχόμενο φυλλάδιο θά προκηρυχθῇ Διαγωνισμός πρός σύνθεσιν 'Ασκήσεων') ***Μαγεμμένο Βασιλόπουλο*** (αὐτό δέν τό εἶπα· ἐπειδή ὅμως εἶναι ἔλλειψις ποιημάτων, μπορεῖ κανείς νά στείλῃ καὶ δυό ποιήματα') ***Ἰζόλδην*** (ἔστειλα· ἔννοια σου καὶ κανείς δέν θά πῇ πώς μοῦ ἔγραψες ψευτιές· ἐγώ τό 9 τό μετέφρασα ἄριστα, ἐνῶ ἔπρεπε νά πῶ λίαν καλῶς· φίλησέ μου τήν ἀδελφούλα') ***Γεώργιον Κ. Τζεβελέκην*** (δώδεκα ἄρρωστοι συγχρόνως σ' ἕνα σπίτι! ἀλήθεια κλινική! τώρα εἶναι ὅλοι καλά; εὐχαριστῶ πολύ γιά τό ξεσπάθωμα' ἔστειλα') ***Νεράϊδαν τοῦ Γιαλοῦ*** (καὶ σένα ἐπίσης γιά τό ξεσπάθωμα σ' εὐχαριστῶ πολύ·) ***Νέμεσιν*** (χαίρω πολύ ποῦ θἄχῃς ἄξιος καθηγήτρια τήν παλιά μου φίλη Κατίνα Παπᾶ· πολλά, πολλά θά μάθῃς ἀπ' αὐτήν·) ***Ντίνον Πάγγειον*** (εὐχαριστῶ πολύ γιά τά καλά λόγια· ἀλλά γιά νά πάρῃς ψευδώνυμο πρέπει νά γίνῃς συνδρομήτρια· οἱ ἀγοραστάι, ὅσο κι' ἄν μ' ἀγαποῦν, δέν ἔχουν αὐτό τό προνόμιο') ***Χρυσῆν Πεταλούδαν*** (ἔστειλα 46 καὶ 47 κι' ἔχω στή διάθεσή σου δρ. 5') ***Ἀκρίταν*** (εὐχαριστῶ πολύ γιά τίς καλές διαθέσεις') ***Ἄρτεμιν*** ἔστειλα 10 τετράδια· ἐλπίζω νά ἔλαβες καὶ τά προαποσταλέντα 9') ***Ἀντώνιον Μπεγέλην*** (τάς ἔλαβε') ***Ἀγριοτριανταφυλλιάν*** (δέν σέ παρεξηγῶ, ἔννοια σου· ἡ Κυριακή, εἶδες, ἀναβλήθηκε γιά τό Δεκέμβριο, ἔνοιαξε... ὁ δάγγειος') ***Ἐθνικήν Πίστιν*** (σέ συγχαίρω· στήν ἐρώτησή σου ναί') ***Ἐξυπνην Γατούλαν*** (τό μορφ καὶ τετράδια ἐστάλησαν συστημένα τήν 19 Ὀκτωβρίου') ***Ἀκακίαν*** (ἔστειλα 6 τετρ. πρός ἐξόφλησιν· σοῦ ἐστάλησαν καὶ τά τεύχη τῆς «Νέας Ἑστίας» ἀπό τό 40ὸν') ***Ὀλυμπίαν Ν. Πατρώνα*** (ἔλαβε, εὐχαριστῶ· φυλλ. 22 καὶ 41 ἔστειλα') ***Ἀλ. Θεοδωρίδου*** (εὐχαριστῶ πολύ· τό ψευδώνυμο ποῦ ζητεῖς τό ἔχει ἄλλη') ***Ἡρωϊκόν Δάβαρον*** (ἔστειλα· τό Δ. δέν εἶναι πιά') ***Χλωμό Φεγγάρι*** (μετά χαρᾶς') ***Κύριον Χ., Νιαγάραν, Γαλάτειαν, Νερόμυαλον*** κτλ.

Τάκην Ματθίαν, Νεάνιδα τοῦ Ἰονίου, Πέτρον Ράμον (ἔστειλα).

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβε μετά τήν ***Ὁ Νοεμβρίου*** θ' ἀπαντήσω στό ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ 241ου Διαγωνισμοῦ.
Αἱ λύσεις δεκταί μέχρι 10 Ἰανουαρίου.

742. Δεξίγριφος

Σύγχρονος ἔλλην ποιητής'
'Αλλ' ἄν τόν ἀνατάμῃς,
Στήν 'Ινδική χερσόνησο
Πασίγνωστη θά κάμῃς,
Κι' ἕνα μικρό ζωάκι
Φθοροποιό λιγάκι...

Μεγάλη Ἑλλάς

743. Λογοπαικτικός Δεξίγριφος

Ἔφτιασα πόλη στό λεπτό,
—Καὶ πόλη μεγαλοπρεπῆ,—
Προστάζοντας 'Ινδό θεό,
'Απλούστατα, νά μοῦ τήν πῇ!

Ἀλεξανδρινό Διαπλασέπουλο

744. Μεταγραμματισμός

Μέσ' στό σπίτι πῶς θά μπῇς,
Ἤ ἄν μπῆκες, πῶς θά βγῇς,
Λύτα μου, χωρίς ἐμένα;
Μ' ἄν τό ρῶ μου κάμῃς μί,
Μ' ἔχασες! κάθε στιγμή
Θά στενάζω: ὤιμένα!

Νεράϊδα τοῦ Γιαλοῦ

745. Αἴνιγμα

Φυτό θά ἰδῇς στό ἀρσενικό,
'Ωραῖο, ἀναρριχητικό.
Στό θηλυκό μου ἕνα πουλί
Ἄσχημο, φλύαρο πολύ.
Μόνο
Ποῦ αὐτό ἀνεβάζει καὶ τόν τόνο.

Τζάκ

746. Ἀναβάθρα

```
* * * * * *
        *
        *
        *
        * * * * * *
        *         *
                  *
                  *
                  *
                  * * * * * *
                  *         *
                            *
                            *
                            *
                            *
                            *
```

Ὁριζοντίως καὶ καθέτως ἐναλλάξ: Οὐράνιον σῶμα, ποταμός τῆς 'Αφρικῆς, αἴσθησις, πόλις τῆς Ἑλλάδος παρά τόν Ἰσθμόν, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Ἱσπανίας, νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Μοιραῖο 'Ακρογιάλι

747. Κρυπτογραφικόν

1 2 3 4 5 6 7	=Θεά.
2 6 3 1	=Ὑποκοριστικόν γυναικ.
3 1 5 4 7 6 7	=Ποταμός εὐρωπ.
4 2 6 7	=Ἄλλη θεά.
5 1 2 6 1	=Ὄνομα γυναικεῖον
6 5 4 2 1	=Ἀρχαία πόλις.
7 1 5 1 2 4 6 1	=Πόλις τ. Γραφῆς.

Καρδινιάκ

748-752. Μαγικόν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνός γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νά σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις: ***ἄμμος, δρόμος, Δῆλος, γαῦρος, ἔνεός.***

Κων. Χ. Γρέλλιος

753-757. Ὁμοιόμορφα Ἑλληνοσύμφωνα

1.— εια = ἔντομον.
2.— εια = ἑρπετόν.
3.— εια = κράτος τῆς Εὐρώπης.
4.— εια = κράτος τῆς 'Ασίας.

Ὄνειρον τοῦ Ἑλληνισμοῦ

758. Γρῖφος

```
        π.          με          τι
  ι           ι  με  ιν  με  τι      τι
'Η    παρ                          γ'
  μ           ι  με  ολ  με  τι      π
        ι           με          τι
```

Λευκός Κόρακας

Διά τούς Γαλλομαθεῖς

759. *Echelle*

V—E
V— —E
V— — —E
V— — — —E
V— — — — —E
V— — — — — —E

Chaque trait represente une lettre. Et on lit: Le contraire de la mort; le contraire de la vertu; pronom; ville d'Italie; ville d'Espagne; grand écrivain et philosophe français.

Γασκῶνος

760. *Quatre Homonymes*

Comment l'aimez-vous?
1, Double; 2, Eternel; 3, Presque bien; 4, Noble.
Où le placez-vous?
1, Dans un tiroir ou à terre; 2, Au ciel et au logis; 3, Dans de beaux yeux; 4, Dans une assemblée élevée.
Qu'en faites-vous?
1, Deux choses inséparables; 2, Un parent vénéré; 3, Une couleur très douce; 4, Un titre ou une dignité.

('Από τό Echo de Noël) **'Ηώς**

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 35

527. Ἄστυάγης (Ἄστυ, Ἄγις). —528. Πολύβιος (πολύ, βίος). — 529. Μαρδόνιος - Μαρδοχαῖος.— 530. 'Αφροσύνη - ἀφρός - Φροσύνη. - 531. Ἡρακλῆς - Ἡράκλειον (Ἡρακλ, εἰ, ὄν.) — 532.

Α Φ Σ 533. ΜΑΡΔΟ-
Σ Α Ο ΝΙΟΣ (Ἁρμο-
Τ Λ Ν νία, Ροδανός,
Α Σ Π Α Λ Α Ξ Δράμα, Οἰνόμα-
Β Ι Κ ος, νάρδος, ἰ-
Α Ν Ο μάς, Σόδομα).—
Τ Α Σ 534-538. Διά τοῦ Π: ***σπάρος*** (ἢ ***σαπρός***), ***αἰπόλος, ἕρπω*** (ἢ ***περῶ***), ***πηνίον, κάλπη.*** — 539-543. Διά τοῦ Ο: ***κολοσσός, ὁμόλογος, ὄνος, νομολόγος, σορός.*** — 544. ***Θέρος,***

Θ Ε Ρ ***Τρύγος, πόλεμος.*** (ΘΕΡ-
Ο Σ Τ σίτης, Ὄ,ΣΤρεον, ΡΥΓ-
Ρ Υ Γ χος, Ὄ,ΣΠριον Ὄ,ΛΕ-
Ο Σ Π θρος, ΜΟΣχα.) — 545.
Ο Λ Ε Μή ζῶην μετ' ἀμουσίας.
Μ Ο Σ — 546. ***Μή μένῃς μέ σταυρωμένα χέρια.*** (μί, μέ νί, ς, μέ στ α, βρ, ο μέ να, χερ, ἴα.)

Τύποις ΣΕΡΓΙΑΔΟΥ, Γεωργίου Σταύρου 10, 'Αθῆναι

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 ἕως 10 τό πολύ λέξεις μέ ἁπλά στοιχεῖα δρ. 6 (τό ἐλάχιστον τίμημα). Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτά ἡ λέξις, μέ πάχεα δέ στοιχεῖα λεπτά 70 καὶ μέ κεφαλαῖα δρ. 1.
Ὁ χωριστός στίχος δρ. 3.
Ἡ προπληρωμή εἶναι ἀπαραίτητη.

/ΚΗ' — 831/

Ἀγαπημένες μου Γενεβέφα καὶ Ἡρωΐδα τοῦ 21, χρόνια πολλά.
Γαλάτεια

/ΚΗ' — 832/

Ἀκακία, τετραδιάκια ἐστείλαμεν Περιμένομεν ἀπάντησιν.
Λάφι τῆς Ἀρτέμιδος
Κυπριώτικη Δωρκάς

/ΚΗ' — 833/

ΠΑΤΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὁ Α' μέγας διαγωνισμός μας (ΚΗ' — 609) παρατείνεται λόγῳ τοῦ Δαγκείου μέχρι 15ης Δεκεμβρίου. ΛΟΙΠΟΝ ΣΠΕΥΣΑΤΕ!
'Ο τῶν Διαγ. **Μικρός Γυμνασιόπαις**

/ΚΗ' — 834/

ΠΑΤΡΑ·Ι·ΚΟΣ ΑΣΤΗΡ
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ἀπό ὅσους-σες δέν ἐλάβομεν συμμετοχήν. ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ.
'Ο τῶν Διαγ. **Μικρός Γυμνασιόπαις**

/ΚΗ' — 835/

Τρελλό Φειτιτάκι /ΚΗ' — 794/ μήπως εἶναι ἡ Πανταχοῦ Παρών;
Μιμόζα

/ΚΗ' — 836/

Νιαγάρα, Χλωμό Δειλινό, Λυπᾶμαι, μά δέν μπορῶ.
Μιμόζα

/ΚΗ' — 837/

Βελιωτάκι, Μήδεια, ἕνα σας τετραδιάκι θά μέ εὐχαριστοῦσε πολύ.
ΧΛΩΜΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

/ΚΗ' — 838/

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Προσεχῶς ἐμφανίζεται ὁ
«ΚΟΜΗΣ ΔΡΑΚΟΥΛΑΣ»
ἕνας ἀπαίσιος νεκροζώντανος, ἕνας ἐρυκόλακας, ἕνα ἔκτρωμα τῆς φύσεως, . . "Οσοι θέλουν τή φιλία του, ἄς τό δηλώσουν. Εἰδοποιή . . .
ΓΟΡΔΙΟΣ ΔΕΣΜΟΣ
Πληρεξούσιος τοῦ «Κόμητος Δράκουλα»

/ΚΗ' — 839/

Σ τήν (ΚΗ'—818) ἀντί 'Αρλεζιάνα διορθώσετε Δεινή Κολυμβήτρια. 'Επίσης στήν /ΚΗ'—819/ ἀντί Γαλάτεια διορθώσετε Γαλανομάτα.
Χρυσῆ Πεταλούδα

/ΚΗ' — 840/

Σόνια μου, γιά τή γιορτούλα Σου χίλιες ὁλόθερμες εὐχούλες.
Ὑβόνη

/ΚΗ' — 841/

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΦΛΙΟΙ»
ΤΜΗΜΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Α' ΜΕΓΑΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ἀγράφων καρτῶν καλλιτεχνικῶν καὶ ἠθοποιῶν. Προθεσμία δίμηνος. Συμμετοχή ἐλευθέρα (ἄνευ τῶν 3 δραχμῶν.)

ΒΡΑΒΕΙΑ: Α'. Μελανοδοχεῖον ἀρζαντέ.— Β'. "Αλμπουμ — Γ'. Ταστότης.— Δ'. Φούτ-μπάλ.— Ε'. Κονδυλοφόρος Μπαμπού.

Διαπλασέπουλα-ες, Σύλλογοι, βασιζόμαστε στήν ὑποστήριξή σας. Δ/σις: Ἀλίκην Βακαλάκη, ὁδός Τσακίρη 29, Ἡράκλειον-Κρήτης.

Τῶν Διαγωνισμῶν: **ΦΑΝΤΙΝΑ**

/ΚΗ' — 842/

Διαπλασέπουλα-ες, ὑποστηρίζατε τό διαγωνισμό τῶν «Ἀθλίων». Νά περιμένουν ἀπ' ὅσους-ες ἀλληλογραφοῦμε καὶ ἀλλάζουμε κάρτες;
ΗΒΗ. ΑΝΤΙΝΕΑ

/ΚΗ' — 843/

Ποιά θάρνηθῇ τό τετραδιάκι της στήν Κρουσταλένια;
Μαγεμένο Βασιλόπουλο, Ζουλέϊκα, Μάγισσα, νά περιμένω;
Δίσις: Εὐαγγελίαν Μαραγκάκη, /διά Χ. Χ.|, Ἡράκλειον-Κρήτης.

/ΚΗ' — 844/

Βίτω μου, στή γιορτούλα σου σοῦ εὐχομαι τό «χρόνια πολλά».
Μυρολουστή

/ΚΗ' — 845/

Πολύ θά μᾶς εὐχαριστοῦσε ἕνα σας τετραδιάκι: **Δάγνη, Πανταχοῦ Παρών, Νέμεσις, Ἠλιογέννητη, Μιράντα** Δ/σις: Δνίδα Νικολοπούλου, Καλλιθέαν 36, Ἀθῆναι.
Πορφυρογέννητη, Γλυκομίλητη